

خطی - فهرست شده

۶۵۳۳

۱۰۵۴

قانونچه

این کتاب به
دانشگاه تهران
در بخش ادبیات
تقدیم شده است
تاریخ ثبت
۱۳۸۲

بازدید شده
۱۳۸۲

۸۴۱۴

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب مجرعه قرابادین صفائی - ج ۲ از محمد حسینی
مؤلف - محمد ابراهیم دالزاده حسینی از کتاب
موضوع - از کتاب یوسف ابراهیمی
شماره قفسه ۶۵۴۳

۸۹۹۹

فهرست شده

شماره ثبت کتاب

۷۱۷۲۰

۱۱۳۸۹

فهرست شده

۶۵۲۲

قانونچه

این کتاب را در سال ۱۳۸۲
در شهر مشهد در حال چاپ
تقریر در اندام صدق از
که در هر دو آن شهر با کمال

بازدید شد
۱۳۸۲

کتابخانه ملی
۱۳۸۲

میز
ی ملی
کتابخانه
مؤلف
موضوع
۶۵۲۲

۸۹۹۹

کتابخانه

کتاب مجرعه

مؤلف

موضوع

شماره ثبت کتاب

۷۸۷۲۰

۱۱۳۸۹

کتابخانه

۶۵۲۲

قانونچه

این کتاب در سال ۱۳۸۲
در بخش کتابخانه
تجزیه و تحلیل شده است
که در پرونده آن ثبت گردید

بازدید شد
۱۳۸۲

کتابخانه
قانونچه

۸۴۱۴

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب مجروحان قزاقستان ۲ - قانونچه صمیمی

مؤلف ۳ - مقدمه ارتدال و الزام و حسن و زراعت و کتاب

موضوع ۱ - نظام یوسف ابولیسری

شماره ثبت کتاب

۷۸۷۳۰

۱۱۳۸۹

نسخه - فهرست شده

۶۵۲۲

اعضای سینه و در جفتان و قفس
دشمنان بود دفع او تو و زک انیکر کرده و گشت تهای طعام
قبل از غذا و بعد از غذا ^{از غذا} کلهج بخورم بعد از غذا ^{مصلحت}
۲۰ در سینه ای که از هر یک دم فافه صنار و کایرین با حبه
قره از هر یک دم آتش بر کلهج و دینا ^{نصف کلهج} صحت شود
اوله کلهج و نیم یک شانه زرد و بعد از آن آب ^{نصف کلهج} قمری و دار
پخته شده و بعد از آن صاف و تعلیم او نهاده که کوهه و پخته
نویسند و بعد از آن وقت به بلایه
طهائیرند از این مصلحت ^{مصلحت} زعفران سبب الطه و مراد به
که از هر یک کلهج از هر یک ^{نصف کلهج} قمری و دینا ^{نصف کلهج} صحت شود
از هر یک کلهج از هر یک ^{نصف کلهج} قمری و دینا ^{نصف کلهج} صحت شود
از هر یک کلهج از هر یک ^{نصف کلهج} قمری و دینا ^{نصف کلهج} صحت شود

در قیاسه با این از هر یک مثلاً شکر مثلاً گلاب مثلاً
آب گلاب و آب گلاب و آب گلاب و آب گلاب و آب گلاب
و آب گلاب و آب گلاب و آب گلاب و آب گلاب و آب گلاب

در جمع دت ببع و فلاح و جمع جسم در بخت

این صفت می دردم آقا فلفله از یک دم عاقره قاضی

در غلغله درم که در فاضی نیکو درم در غلغله

عصاف بقیه جراحی و کوفه و چینه و چینه و چینه و چینه

و جنت اساح ساولی مانع از بخت فلاح و بخت و بخت

و بدن از احوال و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

سایه بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

از هر یک ده درم صفتی عمل در فلفله از یک دم عاقره قاضی

و درم صفتی و درم ایوانی درم بخت و بخت و بخت و بخت

سرکه کهنه و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

بعد از آن بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

صاف کنند و در یک روز و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

مانند بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

و جمع امر اضعی مانع باشد و بخت و بخت و بخت و بخت

عاقره قاضی و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

و درم پخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

شیرین و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

عصاف بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

غایبش بل الفاراشی محسن و جوی باه در سیر مرغ فایان
 بر یک تاز ز پنهان مرغ شمع کا در پیشش ای نایب از یک چشم
 در یک کنج از دخیل زار در بند برج قلعه پایا و غیره در فصل دار
 جاد و شیرین و طراوتش از هر یک چهارم کور و غیره در فصل
 شیرین و طراوتش از هر یک چهارم کور و غیره در فصل
 انجمن و تباکی از نامفول شیخ محسنی در هر یک از هر یک در هر یک
 نایب و بر یک چشمه از هر یک از هر یک از هر یک از هر یک از هر یک
 انجمن

در یک چشمه از هر یک از هر یک از هر یک از هر یک از هر یک
 در هر یک از هر یک از هر یک از هر یک از هر یک از هر یک
 در هر یک از هر یک از هر یک از هر یک از هر یک از هر یک
 در هر یک از هر یک از هر یک از هر یک از هر یک از هر یک

انجمن

في المقعد الثاني المقعد النوعي
 المقعد النوعي المقعد النوعي
 المقعد النوعي المقعد النوعي

من الكيفيات المتضادة في الحق متساوية
 مقعد لا حقيقة والى يكون خارجا عن المقعد
 الحقيقي لكن المقعد الاول مما لا يمكن ان يوجد
 بل الذي يوجد من المقعد انما هو خارج عن
 المقعد الحقيقي **فيسمى** الى ما يسميه الاطباء
 مقعدا بالافرض وهو ان يكون موضوع نوع
 مزاج هو اصل المقعد له والى يكون خارجا
 عن المقعد كالمقعد بتمه المعنى
 له ثمانية اوجد من المصنوعات
 المقعد النوعي القياس الى ما هو خارج
 وهو المزاج الذي يحصل الانسان بالقياس

المقعد النوعي المقعد النوعي
 المقعد النوعي المقعد النوعي
 المقعد النوعي المقعد النوعي

المقعد النوعي المقعد النوعي
 المقعد النوعي المقعد النوعي
 المقعد النوعي المقعد النوعي

سائر الكليات **الثاني** المقعد النوعي
 بالقياس الى ما هو داخل في نوعه وهو المزاج
 الذي يحصل لاعدل شخص من اشخاص نوع
 الانسان **الثالث** المقعد الصنف
 القياس الى ما هو خارج عن صنفه وهو المزاج
 يحصل لكان قسيم من القاليم بالقياس
 الى سائر القاليم **الرابع** المقعد الصنف بالقياس
 الى ما هو داخل في صنفه وهو المزاج الذي يحصل
 لاعدل شخص من اشخاص صنف معين **الخامس** المقعد
 الشخصي بالقياس الى ما هو خارج عنه وهو المزاج
 يحصل لشخص معين حتى لا يكون موجودا

المعتدل بالقياس الى احوال الظاهرة في نفسه
 وهو المزاج الذي اذ حصل للشخص كان ذلك
 افضل ما ينبغي ان يكون عليه **سابع** المعتدل
 بالقياس الى غيره وهو المزاج الذي يجب ان
 ينعكس كل عضو من الاعضاء بخلاف غيره
ثامن المعتدل العضوي بالقياس الى احواله
 في نفسه وهو المزاج الذي اذ حصل للعضو كان
 افضل ما ينبغي ان يكون عليه **تاسع** المزاج
 المعتدل بحسب اصطلاح الأطباء فاقسم الى ثمانية
 اقسام لانه اما ان يكون حار فله طبعي او بارد
 او رطب منه وامس منه او اخضر او رطب منه او
 اسود منه او ابيض منه

هذا هو المعتدل
 وهو الذي لا يميل
 الى احد النواحي
 من الحرارة او البرودة
 او الرطوبة او الجفاف
 او الحلاوة او الملوحة
 او الحموضة او الكدابة
 او غيرها من الصفات
 التي قد يميل اليها
 الجسم اذا لم يكن
 معتدلا

واما من منه وامس منه **فصل ثاني** في الملاحظة الخاطئة
 رطب سائل يستحيل اليه الغذاء او لا او نحوه
 او رقة الدم وهو حار رطب والصفراء حار
 والبلغم وهو بارد رطب والسودا وهي باردة
 وكل واحد منها ينقسم الى طبعي وغير طبعي
 الطبعي فهو احمر اللون لانه معتدل القوام صلب
 جذا واما غير الطبعي فهو الذي يخالفه واما الصفراء
 وورثي غوة الدم الطبعي هي احمر ماضع خفيف
 واما غير الطبعي فارقة قتام **المرء**

وهي صفراء ينحطها رطوبة رقيقة مائية
 المرة المحيطة بها التي ينحطها رطوبة غليظة
 الصفراء الكريهة وهي مركبة من الصفراء المحرقة
 ومن المرة الصفراء تولد ما انما يكون في المعدة
 الصفراء الزخارية وهي اسخن اصناف الصفراء
 واحرقها وطبعها قريب من السموم اما البقع
 الطبقية فهو الذي يصليح لان يصير وما كانه دم
 قاصر عن تمام النضج **والثاني** غير الطبقية فاقسام
 اصناف **الثالث** الحلو وهو الذي ينحطها
 من ينحط الحار **والرابع** في المالح وهو الذي ينحطها
 مرة محترقة وهو اسخن اصناف البقع **الثالث**

السخامض وهو ينحط طبعي قد علمت فيه حرارة
 صفيقة الغضص هو الذي يغلب عليه جوهر
 الارضي هو الكشف الاصناف **والخامس** المشقة
 هو الذي لا علم له ويغلب عليه جوهر المائي
 هو ابر اصناف البقع اما السوداء الطبقية
 فهي عكر الدم الصبيحي واما السوداء الغير الطبقية
 فهي غليظة المحترقة والكيفية تولد الاخلط
 فاعلم ان الغندرة وبوجهم الذي من شينين **بصير**
 مرقق الانسان اذا ورد على المعدة تجانس فيها
 الى جوهر شينها **الكشك** الذي يسمى **كشك**

وينجذب الصافي منه الى الكبد فيقع
من طريق العروق الهامة باسارتها وينتج
الكبد ويسمي كيموس فيحصل منه شئ كالزفرة
وشي كالزروب قد يكون مع ما شئ يحرق
ان افراط الطبخ وشئ في ان قصير فالزفرة
هي الصفراء الطبيعية والزروب هي السوداء
والشي المحرق لطيفة صفراء غير سميكة كصفراء
غير سميكة والشي الفج هو السليم واما المتصفين
فهذه الحكمة فضيحة فهو الدم سبب الدم النعالي
حرارة معتدلة وسببه المادي هو المعتدل

من الاغذية والاشهر بها الغائقة وسببها
هو النضج الغائقة وسببها الغاوي ^{تعد اليه}
وتسحقه وطيبه الصفراء سببها الغاوي ^{الطيفة}
منها فحرارة معتدلة وسببها المادي ^{هي لطيفة}
الحار الحلووم الدم والتخفيف من الاغذية
وسببها الصوري في الطبخ منها نضج
الغائقة وفي غير الطبخ مجاورة النضج
الى الافراط وسببها الغاوي تغذية ^{عضوا}
التي يجب ان يكون في غذائها من الصفراء

والا المحترقة منها ما هو الحار

وتلطيف الدم يسيل نفوذة في المجاري
 ولده الامعاء حاجته الى دفع الفضله
 وسبب البلغم الفاعل على حرارة متفجرة وسبب
 الغليظ الرطب اللزج البارد من الاغذية ^{التي} _{تتولد}
 قصور النضج وسببه الغليظ ان يكون ^{الغذاء} _{غير} نضج
 البدن عند هذا ان الغذاء وطيبه وتعيه
 بعض الاعضاء التي يجب ان يكون غذائها
 قسط من البلغم وطيبه وسبب السوداء على
 انها لطيفة فحرارة معتدلة واما التي فحرارة

مجاوزة عن الاعتدال وسببها الماء
 الغليظ العليل الرطوبة من الاغذية والحما
 منها وسببها الصور التي تفضل الرطب ^{التي} _{تتولد}
 يسيل التحليل وسببها الغليظ تغذية الاعضاء
 التي يجب ان يكون في غذائها قسط من السوداء
 وقبسية شهوة الطعام بان يضيق الى ثم
 المعدة من الطعام فيشبع بغوصته وحموضتها
 وتدفغ بجموضتها فيورث شهوة ^{شديدة} _{الفصل}
 الاعضاء وهي اجسام متولدة من اول مزاج الاعضاء
 كما ان الاطحاب متولدة من اول مزاج الاركان

حط سوداوي

وتنقسم الى رمية وغير رمية والرمية
برمية تنقسم الى خادمة الرمية والى غير خادمة الرمية
والتي لميت بخادمة الرمية تنقسم الى مروتة
وغير مروتة اما الاعضاء الرئيسية فهي التي
تكون مبادى القوى محتاجا اليها لبقاء الشخص
والنوع اما محجب البقاء الشخص فقليلة القلب وموتة
قوة الحيوة والدماع وموتة قوة الحركة
والكبد وموتة قوة التعذية والكبد لبقاء
النوع فموتة الثلث مع رابع يحض النوع وهو
فيان اما خادمة الرمية فمثل الاعضاء

٢٥
للدماغ والشرامين للقلب والاوردة للكبد
واوعية المنى للامثيين اما الاعضاء المروتة
الخادمة فهي الاعضاء التي تجرى اليها قوى
من الاعضاء الرئيسية كالكلى والمعدة والطحال
والرئة واما الاعضاء التي لميت برمية بخادمة
ولا مروتة فهي الاعضاء التي تختص في
لها ولا تجرى اليها من الاعضاء الرئيسية
اخرى كالعظام والعضاريف وتنقسم الاعضاء
بالجملة الى مفردة وهي التي فرد محسوس فيختص بها

كان مشركا لكل في الاسم والكل في اللحم
واللحم والى مركبة وهي التي لا يكون كذا كذا
اعضاء الية في القوى هي ثلثه
طبيعية وهي في الكبد وحيوانية وهي
في القلب ونباتية وهي في الدماغ اما
فقسمة الى قسمين محدودة ونامية النحوية
فقسمة الى ما يتصرف في الغذاء لبقاء الشخص الغاية
والنامية والى ما يتصرف في الغذاء لبقاء
النوع هي المولدة المصورة اما الغاية فهي التي

لها

تقبل الغذاء الى المشيمة المتعددة لتخفيف
ما يتحمل منه واما النامية فهي التي تريد في قطع
الجسم الذي فيه على التناوب الطبيعي
تمام النمو واما المولدة فهي نوعين نوع يحصل
من الدم النخالص ونوع يحصل من القوى التي
المعنى في غيرهما تمرجات بحسب كل عضو عضوه
تسمى المغيرة الاولى واما المصورة فهي التي يغيرها
تخطيط الاعضاء وتكاملاتها وتسمى المغيرة الثانية
واما النامية فهي الجاذبة والماسكة والناصرة

لشغل واما الحيوانية فهي التي تعقل البناء والقلب
والشرايين الباقية لصنع الدم وروح بالانسيم والخراج
والفضلات الانجزة الدخانية من القلب وبها
تكون حركة الخوف والغضب واما القوة الغشائية
هي مبدأ الحس والحركة ففهم الى حركة وحركة
واما المدركة ففهم الى ما يكون في الظاهر والى
الباطن واما التي في الظاهر فهي السمع والبصر والشم
والذوق واللمس واما التي في الباطن فهي الحركة
والخيال المتصرف والوجد والخيال فطري

فهي التي تبادى اليها جميع الصور المحسوسة
ومحلها اول البطن المتقدم من بطون الدماغ
واما الخيال فهي التي تخط ما يقبله الحس المشترك
من الصور المحسوسة بعد العيسوبة ومحلها البطن
الاول من الدماغ واما المتصرف فهي التي تصرف
في الصور المحسوسة ومعانيها الخيرية بالتركيب
مثل ان تخيل انسانا واراسين كترتيب
على يديه ومثل ان تخيل انسانا عديم الراس فقد
فضلت لرأسه من يديه ومحلها اول البطن الاوسط

من الدماغ واما الوهم في القوة التي تدرك بها
المعاني الخجيرية المتعلقة بالمحسوسات من المواقف
والامور والعداوت والصدق ومجملها
اللاسط من الدماغ ايضا واما الحافظة في التي
تحتفظ بالمعاني المدركة بالوهم ومجملها بطن الية
من الدماغ واما الحركة فتنقسم الى عيشة و فاعلة
اما الباعشة في القوة التي تدعو الى الحركة الى
والمضنون تفاعل وتدعو الى الحركة عن الضاد
والمضنون انه صار واما الفاعلية في القوة الحركية

التي

المستقلة للعقل المطبقة للقوة الباشية **الفصل الثاني**
في تقسيم الامور الطبيعية الى الاعمال والصفات
من القوى والارواح والاشياء والاولاد
والسمة والفرق بين الذكر والانثى واما الاعمال
فتنقسم الى مفردة ومركبة والمفردة هي التي
وحدها كالحب والاساك واما المركبة
التي هي تقويمين فضا عن كنفه الفاعلة فانه يتم
تقويمين الجاذبية والنافعة واما الارواح فهي اجسام
لصيفة تحدث من كبرية الاخلال ولفظها وسم

الى طبعه وهي التي تخذ من الحب في العروق
غير الضارب الى جميع البدن الى حيوية هي التي
تخذ من القلب في العروق الضارب الى جميع
البدن الى قسامة وهي التي تخذ من الكبد الى
الى قاسية البدن الاعضاء واما الانسان في
ارتفع من النور وبولدي يدوم فيه النور منها
من ثمين سنة وتقلب الحرارة والبرودة
هذه النور حسن النور وهو المستكمل للثمنين
نقص منهما حرث من غيرة وفساد سنة وتقلب

والسنة في هذا السن حسن الكبد
مخاط مع قباب القوت وبولدي ثمين منه
النفقان الى ان القوت لم تصف بمورث
من سمين سنة وتقلب البرد والحر في السن
وسن الانحطاط مع ظهور الضعف في السن
الى اخر العمر وتقلب البرد والرطوبة في السن
واما الالوان الابيض من السليم والاحمر من الدم
والاصفر من الصفراء الاسود من السوداء
فهو حال الحب في الثمن والهدا في الثمنين
فهو من البرودة والرطوبة والكلان في السن

والرطوبة والنزول كان من السمرة فهو من
واليسبوتة والكان من الساسن فهو من
واليسبوتة والافرق من الكرو والاسي
ومن الاشئ ابرودا رب **المعالة الشايية** على السرج
تشمل على ستة فصول **الفصل الاول** في اعظام
العظم عصبون صلابة الى حد لا يمكن تشيته
والما الحجة فهي مركبة من ستة عظام اربعة كالجدار
ودرجة كالتقاعده والباقيان من
منها الخفيف وبعضها مشوب ببعض من
يقال لها شيون هذه اطعام يسمى بن

واما اللحي فالاعلى مركبة من اربعة عشر عظما
والاسفل من عظمين منها الانسان هما
وثلاثين شئ منها في كل حي ثمانية عشر
واما اليدان فكل حصة منها مركبة من
من عظمين عصبه وساعده موالف من عظمين
تسميان الزمدين الاعلى والاسفل والوسع
مولف من ثمانية عظم وكف موالف من
اعظم خمسة اصابع موالف من خمسة عشر عظما
واما العنق فمركبة من ستة عظم هي العنق

واما المرفقة فمركبة من عظام ثمانية واما اليد فمركبة
 من سبعة عظام هي عظام القص **والا الاصابع**
 من سبعة عشر فقرة واربعة عشر عظام
 واما العجز فمركبة من ثمانية فقرات وتكون عظام
 يسميان عظمي العانة والعصعص فمركبة من ثمانية فقرات
 واما الرجل فكل واحد مركبة من خمسة وعشرين عظمة
 وقدم الخنثى عظم واحد هي اعظم عظام **والا القدم**
 من عشرين عظمة يسميان القصين **والا الكعب**
 والاصغرى القدم مركبة من كعب وعقب واربعة

والذي

واربعة اعظم للمرج خمسة للشط وخمسة
 اصابع مركبة من اربعة عشر عظمة فمركبة
 عظام البدن الانسان منقطة بالثنية
 ثنية اليد خطه **والا العنق** في ثنية الاعضاء
 المفردة اما العنق وفوق جسم الدين من العظم
 واصلب من سائر الاعضاء التي خلق الله من عظام
 العظم بالاعضاء اللينة واما العصب فهو حيا
 ينس عظمه اللينة في الانعطف صلته
 في الانعصال خلق لئلا يتيم بها الاعضاء المحركة

والحمى وتقسيم الى ما يثبت من الدماغ وهي سبعة
 اذ واج يكون بها حركتها الحسنة وحركتها
 الاعضا والى ما يثبت من الحنجرة واحد ثلثون
 زوجا وفردا لا زوج بها يكون حركتها الاعضا
 دون الرقبة وحركتها الاوتار فهي اجسام
 من اطراف اللحم العصبية شبيهة بالعصب
 يتصل اطرافها بالاعضا المتحركة فمادة بها
 بانجابها وتارة ترخينها بسترها بها واما
 الرباطات فهي اجسام شبيهة بالعصب

بعضها من العظم الى اللحم بعضها ويصل من طرفي
 عظمي المفصل او بين اعضا اخرى اما العصب
 فهي اجسام حركتها الحسنة وحركتها الاعضا
 والاقطار والرباطات والعشاء المحبل منفعتها
 ان حركت الاعضا بمعاونة الاوتار لها ان
 تكمل العظام وتحتج بحركة الغضيرة في
 السلاخيل واما العروق الصلبة التي تسمى الشرايين
 فهي اجسام عصبية مضاعفة تاتي من القلب محفوفة
 ليس لها حركتها في نفسها ولا تتغير في روج

ودم قليل وفتحها ان يقيف الاعضاء فيكون
 التي تملكها من القلب اما العروق غير المتحركة
 التي تسمى الاوردة فهي اجسام عصبانية غير متحركة
 تأتي من الكبدة فتجوز ليس لها حر وحرارة
 ودم كثيرة وروح قليلة وفتحها ان تسمى الاعضاء
 الدم الذي تملكه من الكبدة **فصل في**
 بعض الين وسم في الغاية يحصل من انية الدم
 بعينه البر وفتحها ان العروق التي تسمى الاوردة
 فتكون له من سائر الدم بعينه المحروقة

ان

ان يقيف الاعضاء ويذهب الافات عنها فتفتح
 ان يقيف الاعضاء ويذهب الافات عنها فتفتح
 فهو جسم عصباني صلب يتحرك بحركة واحدة
 وفتحها ان يقيف الاعضاء وتكونها **فصل في**
 جسم عصباني وله حر كثير مستفاد من العصب
 سائر الاعضاء **فصل في** ما يزين الجسم
 الراس ومنه ما يزين بعض الناس ومنه ما
 ومنه ما فيه المنفعة والريشة مثل العيون ومنه ما
 الريشة دون المنفعة مثل ارجل الجمل ومنه ما فيه

دون الرية مثل سائر أعضاء شقي برب اليك
 عن الفضل **في النظر** جو عصباً ومنفرداً
 الأنازل ويصنع على نوازل الأبرام الضعفاء
الفصل الثالث في الأعضاء المركبة أو المركبة
 والعينين والأذنين واللسان ^{فجر}
 تتخلل بعض اللون مركب من الملح والشراب
 والأوردة والغشاء المستديم الدماغ والغشاء
 الصلب الذي يلي في القحف وتبينه الدماغ ^{بمنافذ}
 من جانب مقدم الرأس وراية التي تحيط بها

لحان

السقان من جانب المؤخر ويكون من حر وحركة
 أما من فوسطه العصب اللين أما الحركة فوسط
 العصب الصلب أما العينان فكل واحدة
 مركبة من سبع طبقات مثل رطببات
 فالطبقة الأولى الملتحمة وهي تل الهواء ^{الطبقة}
 الثانية القرنية وهي عصب الملتحمة والأولون لها
 وإنما سلكون بلون الطبقة التي تحتهما والطبقة الثالثة
 البقية وهي متكونة من مواد ^{زرقاء} تكون
 وقد تكون شمللاً وهي عصب القرنية ^{لغنية} والطبقة

الرطوبة البهيمية وهي طوية صافية شبيهة
بماض الرض والطبقة الرابعة العنكبوتية وهي
شبيهة بمنج العنكبوت وهي رطوية البهيمية
لو بعد هذه الطبقة الرطوية الجليدية رطوية صافية
تتبعها الجليدية بعد الرطوية الزجاجية
تتبع الزجاج الداسب الطبقة الخامسة وهي
الشبيهة وهي شبيهة بهذه الطبقة بعد الرطوية
الزجاجية والطبقة السادسة الشبيهة
للمشمية وهذه الطبقة بعد الشبيهة للطبقة السابعة

الصلابة

الصلابة وهي البهيمية وتلاقي عظم العين
أما الأذن فهي مركبة من اللحم المخض والعظم
والعصب الحساس منقعة قبول الصوت
وجعل ليدخل في الصمغ وأما اللسان فهو
من اللحم والعروق والشرايات والأود
والعصب الحساس والغشاء المتصل بفمها
ومنقعة لتقبل الطعام والكلام والمعروف في الأذن
في الرابة والقلب أما الرية فهي
من اللحم الرخو على اللون الوردي ومن عضلاتها

قصبة الريه والشرايين النابتة من القلب
وليس لها في نفسها من الأغشاء ما لها من ^{قليل}
منفتحة الريه من حرارة الغريزة التي
القلب واما القلب فاجسام مخروطة كهيئة
قاعه في وسط الصدر وراسه الى جانب اليمين
ويواجه رايه مركب من اللحم والليف والغشاء
الصلب يوسع حرارة الغريزة ^{بعضا}
احدا الايمن هو مملو من الدم الكثير والريه ^{تقلية}
والججاري يجرى فيها من القلب الى الريه ^{الغذاء}

ومن الريه الى القلب الهواء الثاني في الايسر
مملو بالروح الكثير والدم القليل ^{الريه} ويثبت
كلها في حجاب الصدر ^{الغشاء}
والاسعا اما حجاب الصدر فهو مركب من اللحم والعصب
الحساس المتحرك ومنفتحة ابدا الصدر والقبضه
واما المعدة فهي جسم مستدير الهية مركب من اللحم
والعصب والعروق والشرايين ^{مفتحة} ويسمى ^{بعضا}
ثلثة المري فيم المعدة وقعرها اما المري فانيه
من اقصى النعم الى غدة مقطع عظام القص ^{فجها}

قد قطع عظام القص وهو عظم من اللحم رقيقا
 فيه اللحم ويضع فوقه سدة ويضعها من لحم
 واما الاسعار فهي ابواب عصبية تسمى عصبية
 حس مركبة من العصب والشحم والعروق والشرايين
 وهي ستة بالعدد والاسماء عشر في قسمين
 والصائم والدقاق والاعور والولون والستقم
 وهو متصل بالدبر وينفتحها وتصل العظم
 في الكبد والمرارة والطحال
 واما الكبد فهي جسم مركب من اللحم والعروق والشرايين

في الكبد

والغشاء الذي يسترها وليس لها في نفسها خروا
 غشائية فكل حشيرة لها شبيهة بالدم كجاء
 من العروق الضاربة التي تسمى الاورد ورو
 في جانب اليمين فظهرها لا يصلح ليعبر
 ولطيفها لا يصلح بالجمعة اعلاها فيما بين باب
 وعضلاتها تنسج الى الخصرة وينفتحها توليد الدم
 الاخصا **والمرارة** فهي جسم عصبية
 وهي عارضة المرارة الصغيرة وينفتحها جيب
 من الكبد **والطحال** فهو جسم مركب من اللحم
 والشرايين متصل كبد اللون شبيهة بالكبد

في نفسه حس واما غشاء فله حس كثير ومنه منفعة في جبا
الاسير من ضلوع خلف المعدة وهو عار المرء ^{لنورا}

منفعة جذب المرء والنور عن الكبد

في فتيب الاعضاء المركبة وهي الكليتان

والشانة والاششيان والقضيب الرحم

فكل واحدة مركبة من لحم الصلب

قليل احمره ونعم كثير وشرايات وليس بها منفعة

حس واما غشاء فله حس كثير ومنه منفعة في

منفعة جذب البول من جذبه الكبد لتجربه

الشانة في مركبة من لحم عصبيا

لؤلؤ

منصاعف ومن عروق وشرايات ومنه منفعة

من العانة والذبر ومنه منفعة في جمع البول ^{حس}

فكل واحدة منها مركبة من لحم

ابيض عذري يسم ومن عروق وشرايات ومنه منفعة

انضاج المنى فهو جسم مركب من لحم

قليل وعصب عروق وشرايات كثيرة ومنه منفعة

ظاهرة فهو جسم مستدير عصبيا ^{منه}

ومنه منفعة في الشانة والعانة المستقيمة ^{منه}

عق طويل فتيب الى الفرج وفي اصله الاششيان ^{منه}

المادة الثامنة في احوال البدن الانسان

واسبابها والعلامات الدالة عليها هي

خمس فصول **الفصل الاول** في الصحة والمرض

حالة البدن مما يجري افعاله على الجري الطبيعي

حالة البدن خارجة عن الجري الطبيعي

نبال الافعال الضرورية لا بوجه الضرورة

تغير نقصان بطلان المرض تنقسم الى

المركب **فصل** في امور الخارج

المركب **فصل** في تفرق الاتصال

الى ادمي مساج اما المادي فهو ان يكون

خطا كيفية فكيف البدن بتلك الكيفية

مثل حرارة خالته بسببها وجو الصفا واما

الناسج فهو الذي لا يكون كذلك مثل برودة

المسلوج وحرارة الدقوق واما مرض المركب

ففي قسم الى مرض اختلف مرض المقدار

ومرض العدد ومرض الوضع واما مرض الخلقة

فهو واما مرض الشكل مثل اعوجاج المستقيم

المعوج ومرض الجاري ومرض الاوقيان

يتبع وتصيق وتسند ومرض الضفاح

بان تحشل وتلس واما مرض المعدود هو

يعظم العضو الأكبر مما ينبغي أو يصغر أو يمرض
 العدد وحيث أن زيادة أو نقصاناً طبيعياً
 الأصابع الزائدة أو خارجة عن طبيعتها
 كالشواكل أو نقصانها في الأصابع أو
 عارضا أو مرض الوضع مثل في الوضع
 أو بمباعدة عصبها عما ينبغي أو الفرق اتصال
 قد يكون في الأعضاء المفردة مثل العظم
 يكون في أعضاء المفردة مثل العظم قد يكون
 الأعضاء الالهية مثل قطع الأصابع
 من أمراض حصل من جملتها مرض آخر مثل الأورام

والبشر فأنها سوء مزاج أو في الفرق الاتصال
 وزيادة في المقدار وكل مرض مني إلى الصحة فيه
 أو زمان الارتقاء أو التبدل وهو الزمان الذي
 يظهر فيه المرض الاستبان في تزيده والتبدل
 وهو الوقت الذي يستبان في شدة أو
 كل وقت بعد وقت ووقت الانتهاء وهو وقت
 يقف فيه المرض على حاله أو وقت الانحطاط
 وهو وقت الذي يظهر فيه انتفاضة أو
 في الأسباب الضرورية المتغيرة الأحوال

بين الانسان والحيوان والنبات

اقسام الهواء المحيط بالادب ان كانت

التي هي فيه وتختلف حال الهواء حسب

الفضول والنواحي والرياح مجاورة

والبحار والبرية اما الفضول السريع

والصيف حار يابس والخريف بارد يابس

بارد ورطب اما النواحي والرياح فان

وما حيف تسخن وترطب الشمال فاجتبا

تبريد حيف والصلب بالدم بارد فاجتبا

قرمان من الاعتدال مجاورة

والبحار فان يجل شئ كان في ناحية الجنوب

هو البلد ابرد وتكون في ناحية الشمال كان

اخن وتكون في ناحية الجنوب كان

وتكون في ناحية الشمال كان ابرد

فان الصخرية ابرد والطينية رطب

في المأكول المشروب اعلم ان ياتى الماء

من الاشياء التي تروى على البدن تجري منها

هذا هو الذي
يكون في
البلاد
التي هي
في
التي هي
في
التي هي
في

فعل اتصال في قسم ته اقسامه مطلق
 و هو المعدل في حد و هو مطلق في معنى
 مطلق الحد المطلق هو الذي يتغير عن
 ولا يتغير ويشبهه الدوا المعدل في قوله
 يتغير عن البدن لا يتغير ولا يشبهه
 الحد الثاني هو الذي يتغير عن البدن
 ويتغير ويكون اخر شانه ان يتغير عن البدن
 ولا يتغير ويشبهه الدوا المطلق في قوله
 يتغير عن البدن لا يشبهه ويكون اخر شانه

يغير البدن من غير ان يشبهه الدوا الذي
 وهو الذي يتغير عن البدن لا يكون
 فذا البدن **الحد** المطلق هو الذي
 عن البدن يشبهه **الدوا** المعدل في قوله
 اربع درجات **الحد** هو ان يكون فعل المنازل
 بكيفية فعل غير محسوس مثل ان يكون ابرز
 تسخا او تبريد الاكسجين الا ان يتكرر
 يشبهه الدرجة **الثاني** في ان يكون الفعل اقوى من
 ذلك لكن لا يبلغ الى ان يغيره الافعال صرا

هذا الحد الثاني هو الذي يتغير عن البدن
 ويتغير ويكون اخر شانه ان يتغير عن البدن
 ولا يتغير ويشبهه الدوا المطلق في قوله
 يتغير عن البدن لا يشبهه ويكون اخر شانه

في الدابة النارية في ان يكون فيها حبيب
بالذات خرافيا ولكن لا يطلع الى ان يهلك
او قهده الدابة النارية في ان يكون فيها
بحيث يطلع ان يهلك بعينه وهدية
الادوية السمية واما العدا فقس الى لطيف
وهو الذي يولد منه دم غليظ يقيح الى الكرش
ويولد منه دم غليظ وكل واحد منهما يفسد الى
كثير العدا وهو الذي يحيل الشر الى الدم الى
قليل العدا وهو الذي يخالفه كل واحد منهما

في الدابة النارية في ان يكون فيها حبيب

في الدابة النارية في ان يكون فيها حبيب

قسم الى كثير العدا حسن الكيموس هو الذي
يولد منه دم الصالح والى روى الكيموس هو الذي
يخالفه مثال اللطيف الكثير العدا الحسن
صفة البيض البيريت والشراب الحبيب
مثال اللطيف القليل العدا الحسن
والنفاح والرماد مثال الكرش القليل
الروى الكيموس الغدي والباو بخان مثال
الكثير العدا روى الكيموس مثال اللطيف
العدا روى الكيموس كالتسوي والباو بخان مثال
العدا روى الكيموس كالتسوي والباو بخان مثال

في الدابة النارية في ان يكون فيها حبيب

والنفس
والحال

ومثال اللطف الكثرة العذبة الحسن الكبير

كالبيض المسروق لحم الحوى من العنان ^{السنون}

كالعدس والحكم البقر والفرس والبط والما إلى فهو

نعمه وبل يدين العذبة أفضل من العيون ^{كانت}

ترتبه ضيقت عذبة وكان جبراً ما نحو المرق

ومعها بعيداً وسيلها من الأعلى

الأصل كانت مكثورة للشمس أفضل من المطر

ما اجتمع في البقرة الصغيرة وضرة الشمال ^{بها مثال}

ووقت عليه الشمس عذبة من المياه

فروى ^{العلم} الثالث في النوم واليقظة ^{أما النوم}

فيبرد الظاهر ويخن الباطن ويرطب ان قصير

ان طال ^{العلم} ^{العلم} ضد ذلك ^{العلم} ^{العلم}

والسكون اما انما تستمر في السكون فيبرد

وحركه كجماع تخفيف وتقصير الحرارة والعزير فيبرد

^{العلم} ^{العلم} في الاستفرغ والاحتباس ^{العلم}

فانما يكون الشدة الماسكة او ضعف الماسكة ^{العلم}

او ضيق المجارى والسدد او غلظة الما ^{العلم}

او لزوجة الما او قذارة الاحساس ^{العلم}

الى جهة اخرى ^{العلم} ^{العلم} فاما يكون ^{العلم}

حركه

ما ذكرنا **سبب** الاضطراب النفساني فربما يكون
الحركات الى خارج كدبرن ما وقته كما العقب
قليل قليلا كاللذة ومنها ما يحرك الحرارة الى
البدن ما وقته كما الخوف وما قليل قليلا كالزمن
ومنها ما يحرك الحرارة من داخل الى خارج
كما الغضب اذا كان مع الخوف **فصل**
في اسباب المرضة ونقسم الى ثلاثة اقسام
بأولية وسابغة ووصلة **باب** في التي لا يكون
ولا امر اجبا ولا ترك اجبا بل يكون امرا من الامور المحيطة

لها

مثل النعوا اسكارا ومن الامور النفسية كالغضب
والسبابة في اسباب البهية التي يكون فيها
ومن المرض واسطة الهملة في اسباب التي
لا يكون فيها ومن المرض واسطة مثال السبابة
الامتلاء للحمى مثال الوصلة العفنة التي لا يكون فيها
الحمى في اسباب ما ان تحت من ذلك
سواء المزاج او مرض التركيب او الفرق الاتصال
اسباب سواء المزاج فقول ان اسباب المرض
خمس حركته مجاورة للاعتدال النفسية كالغضب
وبهية كالسبابة في الرياضة وطلاقات

بالفضل او ملاقات حراره بالقره و كذا السام
 والسد والعقوت اسباب المرض الباء
 ثمانية ملاقات برودت بالفضل و ملاقات برودة
 بالقره و فله الاكل في الغايه و كذا
 فيه و تعلق المعط والمكاف المعط و كذا
 و يكون المعط و شدة الفجاس السام سباب
 المرض الياسين رتبة ملاقات يابس بالفضل
 بالقره او فله الاكل و كذا المعط و سباب
 الرطب رتبة ملاقات رطب بالفضل و رطب
 و كذا الاكل و يكون المعط و كذا سباب

مرض التركيب اسباب مرض التركيب
 فساد الكل فوات من قصور القوة المصورة و كذا
 او سباب تقع عند خروج الدم من المخرج
 او سباب تقع عند قطع الفضل او سباب تقع عند
 كسفه او ضربه او مبادرة الى الحركة قبل ان
 و اما اسباب اتساع الجاري فهو ضعف الماكه
 او حركته فوات من الدافعة او اذوية من حركته
 ضيق الجاري فاضد و كذا و اسباب السد فوات
 و قروح شتى في الجاري كسبب الماد و كذا
 او لزومها و الاتحام المتد سبب انما فوات
 او كذا و كذا

الجري مجاورة المورم ضا حط او بعض
 شدة او شدة الماء اسباب الخسوف
 يكون من خل الماء بايدي كالحصاة او قد يكون
 من خارج كالخافض الباردة اسباب الخسوف
 قد يكون من خل من داخل وقد يكون من خارج
 مثل شمع الماء باليد من اسباب الخسوف
 المقدار والعدد فكلما زاد الماء طمست اوردية
 او شدة القوة بجاذبه اسباب الخسوف
 فقصان الماء واوضح القوة المصورة اسباب
 قسا والوضع فمن يتقارب قصور اخر مباغية

فني ما من باو شدة او من جرة او رقة
 او خفاف خط او تجر او حركة فخره اسباب
 تفرق الاتصال فني من داخل مثل خط الخافض
 حريف او محرق او لا ذم او صاوع او انشال
 واما من خارج كالقطع بالسيف والعرض
 بالجلد والاعراق بالنار مثال ذلك **الفسخ**
 في علامات الداء على احوال الناس من جهة
 المخرج وهي على قسمين من المفسد فان الفعل **اللا**
 عند التحسين في البلاء والمفسد له البلاء **الفعل**
 الكثرة وانما الفعل عند البلاء **الفعل**

دل على الرطوبة وان تصلي دل على الكبر
 وان لم ينقل عنه دل على الاعتدال واسلم
 في الكيفيتين انما يتبين بما انما يصح بشرطه
 في الكيفيتين انما عليتين فيهما السهم
 فان السهم الاحمر كان كثيرا دل على السحر والبرودة
 والرطوبة ويكون هناك لزوم وان كان غليظا
 يسير البس هناك سهم كثيرا دل على السهم
 السهم البهين فيه لان على البرودة والرطوبة
 ويكون هناك ترنق وقلة السمين السهم
 السحرارة وكثرة السهم مع كثرة السهم دل على
 الزيادة

السهم البهين

افراط الرطوبة ومنها احوال الشقوق
 بناء دل على البس وان افراط في السهم
 دل على السحرارة والبس وكثرة دل على السحر
 وقلة دل على الرطوبة غلبة دل على كثرة
 البخار الدخانية ورقية دل على غلبتها وجودة
 دل على السحرارة والبس سود دل على السحر
 وسود غلبة دل على ضدته وصهوبته دل على
 وشقرة وحمرة دل على القرب من الاعتدال
 وبياضه دل على البرودة والرطوبة وانما
 على البس ومنها لون البدين فبها دل

السهم البهين

على قلة الحرارة وكثرة ما على كثرتها وحرارة

على كثره الدم وصغره وبقية ان على اوط

الحرارة وسوءه يدل على الحرارة واللون البيا

يدل على البرودة والبهوتة والخبث على البر

والبهوتة والارصا على البرودة والرخوة

في الطلقات الدالة على جرس

البدن من جهة الاخطا غلبة الدم فيدل عليها

ثقل الراس والتمطى والتساربت العاين وكثرة

الحرقيس والبلاوة وحلاوة الفم وحرارة اللون واللسان

وطول الدليل والنبور وسيلان الدم من تحت

البهوتة

الار

المهم

الاضلاع غلبة البقع فيدل عليها باطن

والرمل واللين للملح وبرودة كثره الرقعة

العطش الا اذا خالطه صفرا وضعف

والجش الحار كثره النوم والبلاوة

الصفرا فيدل عليها صفرة اللون والعين

الفم وخشونة اللسان ومن الفم والمخبرين وشدة

العطش وضعف شهوة الطعام والغشيان

غلبة السود فيدل عليها قحط البدن

وكثرة وسوء الدم وخفلة وزيادة الطول

المعدة والشهوة الكثيرة والبول الكثرة

سوء

والاحمر الغليظ واللون البدر الاسود
اذب والله اعلم بالصواب
في النفس النفسه وهي تشمل على
في الباطن من النفس فقول ولا
ان النفس حركه من اوقية الروح موافقه من
والقباض لغير الروح باليهيم وكل نبضه
فهي كتيه من حركتين وسكرين لان كل نبض
مركب من انبساط وانبساط لا يميز السكران
بين كل حركتين متضاوتين الاجناس التي
تعرف منها حال النفس عشر اجناس فاعلم

الذكر

ذلك ان الله تعالى احبب الاول لما اخذ
من عذرا لا يشك طولاً وعرضاً وعمقا وبساطه
الاول الطويل وهو انه يمس اجزاء في الطول
اكثر من المعتدل بسببه ثمة الحارة **الثاني**
القصير وهو ما يقابل بسببه قلة الحارة **الثالث**
المعتدل بينهما وتدل على اعتدال الحارة والبرودة
الرابع العرضي وهو انه يمس اجزاء من عرض الاصابع
اكثر مما يمس المعتدل يدل على زيادة الرطوبة
الخامس الضيق وهو ما يقابل يدل على قلة الرطوبة

الفاسد المعدل منها ويدل على ذلك
 حال البدن في الرطوبة **السابع** في
 وهو الذي يحس الحرارة في الارطاح الشريفة
 ويدل على رباؤه الحرارة **الثاني** المنخفض
 ويدل على قلة حرارته **الثاني** المعدل منها يدل
 على حال الحرارة **الثاني** المعدل منها يدل
 صانع ويسمى القوى الضعيف المعدل منها
 فالقوى موالدي يفرغ لهم الاكل قرا قويا
 الى عقد ويدل على شدة القوة **الضعيف**

اقول

له ويدل على ضعف القوة **الضعيف** المعدل
 هو المتوسط منها ويدل على متوسط القوة **الضعيف**
الثاني الماخوذ من ان يحرك ويسمى
 والبطي والمعدل منها فاسمى مع موالدي
 في مدة قصيرة اقصر من ان حركة المعدل يدل
 شدة حاجت القلب الى الهواء البارد والبطي
 هو الخائف لذلك يدل على قلة حاجت القلب الى
 الهواء البارد **المعدل** هو المتوسط ويدل على
 الى الهواء البارد **الضعيف** المعدل منها يدل
 ويقسم الى الصلابة واللين المعدل منها **الصلب**

فهو الذي لا يتغير أو انخرت الانا على عليه يدل على

الشيء **الذي** هو الخالف لذلك يدل على العجز

والعدل هو المتوسط بينهما ويدل على الوسط على ان

في الشيئين والربط **بشيء** هو الماخوذ من ان

ويقسم الى المتواتر والمعارض **والعدل** بينهما

هو الذي يقصير الزمان المحسوس بين التعريفين ويدل

ضعف القوة المحسوسة هو الذي يخالفه

ويدل على شدة القوة المحسوسة هو المتوسط

ويدل على الوسط على انه يكون في

من تقدير زمان في تعريف العروق **ويقسم** الى المتساوي

والعدل

والعدل بينهما هو الذي يتشبه بكونه

العروق **وهو** يتزايد مع طوله **والعدل** يدل على كونه

والعروق **بما** هو المتوسط بينهما

اعتدالها **الماخوذ** من كونه جرم العروق

وتقسم الى **الحار** والبارد **والعدل** بينهما

يدل على حرارته في تجويزه من ادم والروح

برودتها يدل على اعتدال حالها في البرد

الماخوذ من وزن الحركة وتقسيم

جميع الزمان وهو ان يكون زمان السكون مساويا لزمان

الحركة يدل على اعتدال حال في التقابل

والى روى الوزن هو الذى يخالفه وتدل على رادها
 و مستأنفة ثلاثة مجازين الوزن مبين الوزن
 خارج الوزن المأخوذ من الاستواء
 والاشكال وهو المتساوى هو المتساوى
 فى اجزائه وتدل على حال البدن ما يقابل
 وتدل على ضد ذلك المأخوذ من الانقسام
 وغير المتظام ينقسم الى مختلف متخالف
 متظلم مختلف هو الذى لا يتحرك
 نسبة واحدة وتدل على ثباته على البدن
 يخالفه وتدل على ضد ذلك

واصل عند تحقيق تحت قسم التاسع فى
 انواع المركبة من النفس فيها العنصران
 وعرضا وشوفا والصغير تقايله والمعدل منها
 بين تدراسو الثلثة ومنها العنصران وهو رادها
 وشوفا الدقيق يقايله والمعدل منها هو المعدل
 بين الاثنين من تدراسو انواع استدل على ايل عليه
 منها القوي وهو الذى يقع الاصابع فرقة ثم حيا
 ثانيا بمرور بحيث لا يحس له الرجوع الى كونه
 شدة كما تنبه الى تدراسو ومنها المروج والمختلف
 الغروق ونحوها وشوفا وعرضا مع استدلها

تليها بعضها الى بعض فيدل على الرطوبة ويكون
في الاستعداد ذات الرية والخالج والسكر
الدودي صورة الموي في السويق الا ان بعض
ولا تملي في توجه ضعيف يدل على سقوط القوة
لكن التماسها ومنها التماس هو في غاية الضعف
والنواثر يكون عند حال سقوط القوة وقرب الموت
ومنها التماس في موضع ملبس في قرحه وشبهه
اختلاف حتى يحس كأنه يقرع بعض الاصابع في حال
عن بعض فيدل على بعض في حال قرحه بعض فيدل
على دم عظيم كما في ذب بحب منها في

وهو الذي يخرج في اختلاف الاجزاء نقصان الى
زيادة ومن يادة الى نقصان يدل على ان القوة
تضعف ثم ترجع ومنها المطر في هو الذي يقرع
الا صبيح فيقول الى جانب المكر قليلا قبل صوته
الى الغاية المكرية يعوقه فيم الا بباط ومنها في
وهو الذي يسكن حيث يتوقع حركه ومنها الواقع
في الوسط وهو الذي تحرك حيث يتوقع السكون
ومنها المله وهو الذي يادة نقصان الى مد في
الزيادة ثم ينكس على الاول الى ان يبلغ
الاول في نقصان يكون ذنب الفار منها

وهو الذي يحس منه حالة شبيهة بالحرارة
ومنها الملقى وهو الذي يحس منه العرق
كأنه المحيط بمتوى وهذه الأنواع يدل على
سوء الحال البدن ولما فرغ عن بحثه
شرح في بحث النفس

في الألوان البول أنا تيفق الكلى
عند عدم تناول شيء صانع ببقية
فحس الصفرة والحمرة والخضرة والبناد
والبيض فانا الصفرة فمات بها شدة
وسبب سوء الهضم والاشتق

بسه

وسببه زيادة الحرارة والنار في الناحية
ونقص في وكل واحد منها يدل على
زيادة الحرارة بالنسبة إلى المرتبة
إلى قبلها أما الحمرة فمات بها رعب الكلى
وبدل على غلبة الدم قليلا والوردي
والأحمر قاني والأحمر اللحم وكل
واحد منها يدل على زيادة حرارة غلبة
الدم بالنسبة إلى المرتبة إلى قبلها
وأما الخضرة فمات بها فحس شقي
وبدل على البرد والمجده

والتي هي وكل واحد منها يدل على زيادة
البرد بالنسبة الى مرتبتها التي قبلها
والكثرة في يدل على احتراق شديد
والزنجاري يدل على احتراق شديد
واما السوداء فمراتبها اربع الاسوداء
من طري الرغفراني ويدل على برد
واخذت من الصفراء والاسوداء
من القطمة ويدل على سوداء اخضر
من الدمويه والاسوداء الغد من
الخضرة ويدل على سوداء اخضر والكثرة
الافراد

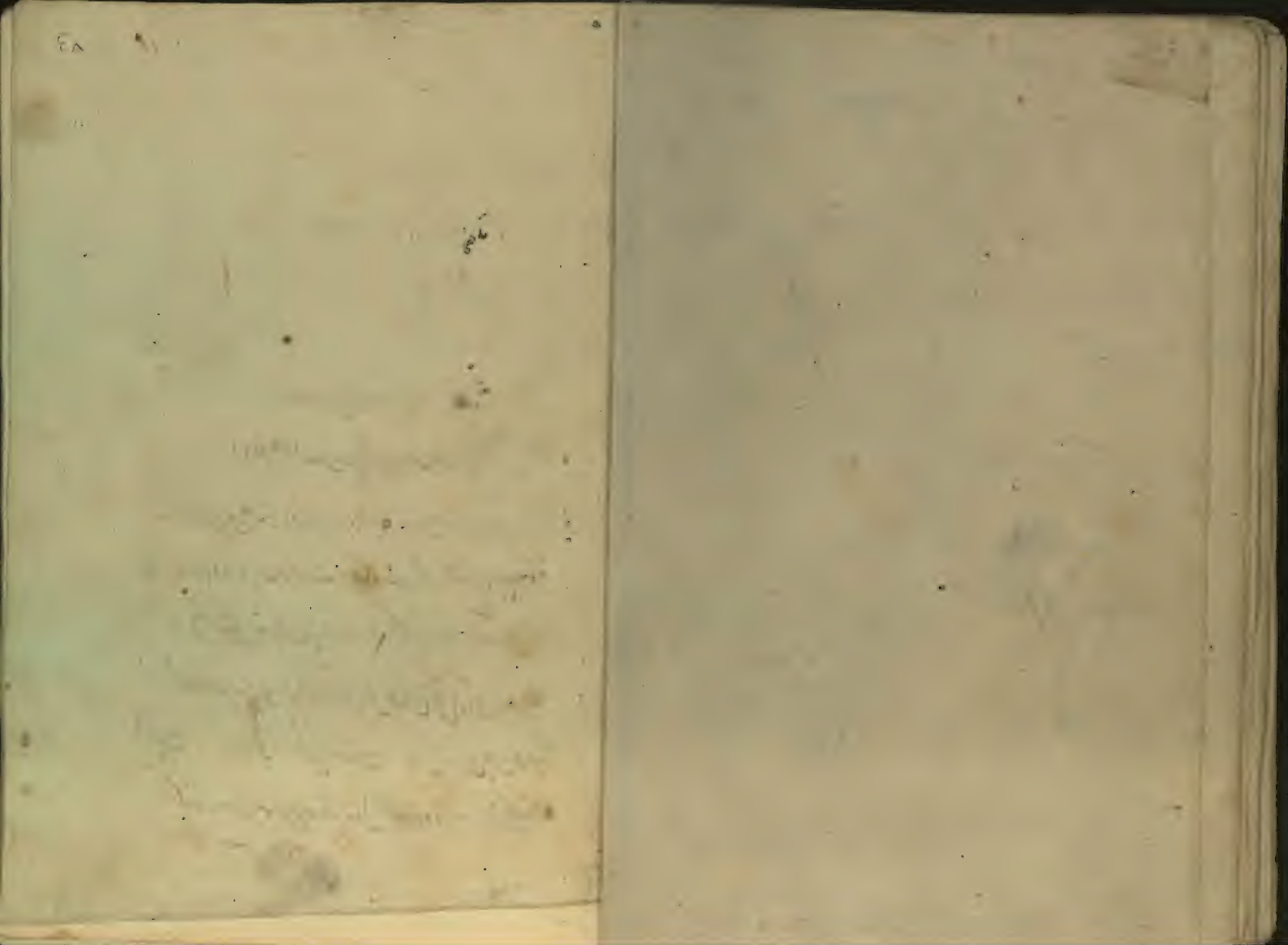
الضارب الى البياض ويدل على
البرودة البهيمية واما البياض فيدل على
البرد وعدم النضج او اندفاع مادة
بيضاء في قوام البول وركته
اما البول من جهة القوام فينقسم الى
الرقين والغليظ والمعتدل بينهما
اما الرقيق فلهدم والنضج او الهدا
ضعف الكمية او كثرة شرب الماء
او البرد مع اليسس او لهراف
مادة الغليظ عن مسلك المائية

المصحح

مادا علم من سم

مادا علم من سم
مادا علم من سم
مادا علم من سم

مادا علم من سم
مادا علم من سم
مادا علم من سم

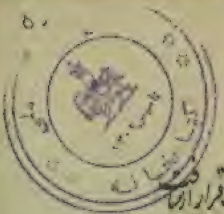
که در صحن گلستان را چون روضه رضوان دلگشای مانند
فرد پس برین بهشت افزای پارچه و از زاهدت و صفا چون بوستان
تازه و خرم و از غایت طراوت و نصارت رشک گلستان ارم پرچشمه
رزمی کشن شده چون باغ رضوان بگلهاش فلک را دیده حیران
که در عرصه چهار باغ جهان و صحن چمن چنان نخل آرای ریاض البر
است دلدارای که در صحن گلستان نهال آرد پی چون قد و با
که از روضه رضوان چون در تنال امکان و نو با در بیان گلستان

اگر

اثر است چون که در تنال ابرار نو با در بیان زودی باغ
که ریاض قدس را با لاله و گل های و تقرب با جسد لطافت و
طون و غریب پیماخت جهان آرای و از وی باغ و گلشن هر با لاله و
فولج پیماخت که گلستان انس را با شجره میوه دار و گل های در
همیشه بهار نظارت و طراوت تمام برداخت چمن آرای از
وی صحن بستان و دیده هر طرف گلها فراوان
کوید قدش سقف مقرنس بنیا و کنبه طلسم معلا نغراب آثار قدرت
و عجایب اسرار محبت بر افراخت
سمار بنای جرج اطلیس سازنده غره مقرنس که پیوت
پرای آفریش بی نهایت غایت و لطافت نهایت او معمور است
که از کمال محبت و حسن تربیت چاشنی ریخته شد شان بوی
طرح افکنج خانه های معمور جلاب فشان شان زبور

که بتفضای قدرت کامله بخت شامل خود حضرت آدم صقی را
علیه السلام از بهشت غریبیت نزد خدا و عمل کشت
فرستاد و بنیایت از او هدایت لم یثابتهایم حضرت جبرئیل این بقواعد
زراعت و حرانت الهام و ارشاد داد آمده ارشاد زراعت ز تو
بلکه همه کار کفایت ز تو که عمره غیر از خطه سفلی را بجهت اشفاق
اصناف سبب معاش و اشفاق بنی آدم پیافست که دانه قن
و نیکو کاران خطه خاک را بر داید اکر ام و عواید انعام خود مخطوط و بر بند
کردانید

محد و سپاس ملک ذوالجلال قادر و دانا احد بذوال لطف
ملک ستعان داده توانا نه هر ناتوان رفعت از او یافته است بلند
پست چو خاک آمده زان خود پسند کینه بر فلک آید پسته
نقش زده هر چه در آن خواسته پشته از آنکه بود صبح و شام بوده

هستی تو باشی بدم کینه خاک در از تو یافت منزل این خاک قرار آید
پای طلب انکه بر بهت نهاد لطف تو بش قوت و سم قوت
رزق رسد هر پند عقده کش پنده هر شکلی خوشه ده دانه که
بجاک میوه رسد شمار و تاک زکده لاله و گل در بهار
جلن ده سیر کن شاپسار لطف تو از دانه باو خزان کشته از آن فرش حن
قشان قادری و قدرت تو بر خاک قاهر از اندیشه و صفت خیال
وصف تو از اندیشه با برتر است دیده بصر تو تا نشانگر است عقل
هر روشنی پی برد رو بپشت تو تا کبر و فرع سبز و فلک هر چه
هست بیکتا از دانت کواه دانه که افند بدل خاک پاک سبزه
تو بر آرد ز خاک آمده کدتم چو پروان از خجیان چاک رده سینه خود
بر آن چو که ز تو یافت این پرورش کرده بی و با از وی خورش
محکم است که بود خجیان لطف الهی بودش با خجیان پرورش ز تو

بچمن سر فراز کل ز تو هر پرده چشمت بنار
 فاخته بر سر و شاخوی پست
 سستی بیل همه از بوی پست برده بخت
 تو بخندان سجود تا در چشم و
 زلفش بود این صفت ز تو پیدا شده
 دیده ز کس تو پنهان شده زک
 لطافت تو دی لاله را در بعد فسم
 تو کنی ز لاله را چاک زده
 چسب برای تو گل شد بقا کرده
 فدای تو گل هست ز لطافت تو ای
 چرخ سفیدی بچمن پست برده
 به نشان ز بوی نسیم طره زین
 شده به نسیم از اثر لطافت تو اندر چمن
 زنگ بزرگت گل با نسیم جواب
 کران در خورشید پهن بر گل آن صفت
 نقاشی پس تا گل شب بوی
 ز تو بوی برد بوی خشنس با بهر چو بوی
 بود آنکه فرمان تو کبر و جان
 گوید از این ریش پر زبان باغ
 آنکه جلالت ز تو مبداء هر باغ لطافت
 به که ندانمش شد و زرد روی
 برده رعنائی تو این رنگ بوی
 حنر زه شجبت بر اهل دید
 کشته و لرزه بر جانستید
 بخانه ز نور که شد پر

الله

۵۱
 نشسته ترنم از تو لطافت دیده
 بعد خلق کن همه شیا تو هست کن
 نیست کن تا تو بعد ثنائی اعدای نام
 لغت رسول است عید اسلام
 و صلوات نایب و تحیات ذکیات
 نثار بر قد منور و شمشیر
 منبری که برین ملکوت در باغ رست
 و بهر رو شکفته زین کلیت درو
 فطیلت و متری چشم جرج همایا
 پاوشه
 بار که اعطفا ذات تو پای بند
 نهار ز زرد در ظلمت کبری فدا
 آتش
 اشکده فارس مرد آب پس از جد
 سپاده خورد به عیان چون پرند
 قاعده عدل ز پر پناحتن پای
 تو تا سپوده رکاب براق در فلک
 اندر خنده مطراق چرخ شده
 از مدت سر بلند خاک شده از
 آفتاب ای ز فلک بر تو از هر صفت
 خاک بر امت چه بلند و چه
 خاک است آب رخ شسپیل حلقه
 گوش مرمت جبرئیل واسطه خلقت
 آدم زود نوره دیده آدم تو
 ای شب قدر از هر لغت نشان

در شب تو صبح بیادیت نماند
شمع هدایت چو چراغ روشن گفرد نفاق هم را
سپوختی کرد ز غلین تو ای پادشاه چشم ملک ریت باز تو ستیا
بگرد دولت جبریطی زدی یار که عدل بر جانی حب تو آفاق مرا کرد
نور تو طلت ز جهان بر گرفت و صفی تو بر کز خیر بود تمام ختم نمودیم
چین و اسلام بعد بنی شاه ولایت علیت پادشاه خلق و دخیست
بعد علی دان که بعین الیقین هست دیگر حلیه امامان دین

آن علی دلی عا که نوزده دیده اهل بصر
نوزده دیده اهل بصر آنکه در آن فلقه خبر بخند برده بود
خود و درش فکند تیغ کشید چو بکار زار دشمنش کشته شدی مزار
و نیز خد کشی که شده دیده و در شب شده ایام بر بره روز جل کرم از پیش
تاب هوا کرده پناه همه روز فرا روز قیامت زلال بقا آب سینه

لمن

بر تشنه مهر می گویند در روز
نیت از آن دل کجاست حاصلی بعد
کیت حسرت دین نوزده دیده اهل تعین کیت چسب که ضافه کرد
کرده بکاف و باو افتاد زهر غلبت می چسب آنکه از او یا فقه دین
زب و زین باغ و صیادق همه را سرودند در شرف از کون بکمان
بخرند میوه کاشم کجاست پشوت را بهر اهل هدایت رفعت
با سرم خاک بیای تقی جان خودم با فدی نفی پادشاهانند بر
چنان شکوه و مهر افزان جان همه عرق احسان شایست
سرمه را بر خط فرمان شایست نوزده دیده هر خورده بین راه
بر جبهه بعین الیقین شکوه از ایشان بلند بر چه پسندی تو از ایشان
پسند که در چه مهر همه جا و دولت نیست بل دین و کرم شکست روز
بر ذریه بود از یکدیگر نوزده دیده و در جهان خبر کوشش کن این نکته که
عاطفی دلی کمال تو که عاطفی باری از آنجا که تو به نظر عاجزم

و پیرادیت کبر و اقب پسر از خیم تو خد پادشاه غنیمت تو
عزیزان بر پرآورده ام ای که توانسته ام آن کرده ام در زمین
بیاوردی ای که گفت از غیر را حاصلی بدم فداوان خطای شما
کرده از لطیف زمین در گذار روزه قیامت که شود این جانی
حشر من
این باغ تازه که پس پس از این تمام زینت تمام شده
اما زور مرغ زیم عدوی دین از چشم غریب و چو باغ از مینان
سکون کنون که با الطاف کرده کار آمد برون ز پرده جو خورشید جهان

در راه

در باغ شهر شوال منصف و پیوست از خبریه که حضرت شاه دین شاه
السلطان ظل الله عنان غنیمت بفتح ممالک خراسان متعلقه
و جز ملک ای سلطنت و لوی کردون سیای غنیمت را در آن
دکشیای برافراخت و آن بوستان را که از مرمران بی برکت
بود بر شحات سحاب نو بهار عدل و احسان چون مرز و پیمان
سبز و زم پاخت چنانچه این قطعه جنت تاریخ فتح گفته شده
آن رشک و پستان که خود و فضل و عدل داد و دلکین تراغ و
افزمان کرد چون فتح خراسان را بخوبی و بخیر ذکر او پسته
میگوید ملک در آسمان مرغ شود من تاریخ فتح نغرنش
با این مختصر از گوشه کاشانه پروان آورده نظر اهل
و کمال مشرف کرد بنا شد جهان دیده را اشتباه که قایم بود
عالم از عدل شاه تحقیق می که از دین و داد و در بطور برکت

عالم کشد سپهر شرف آفتاب کرم شرف شهان و ملا دادم
همه شاه بن شاه زاددم بود برو لطف ایزد مادم بود پادشاه
همه شاه جهان که معمور از دوشده جهان چون جهان سرساز
یافت دنیا صفا صیانتش عالم بنور هدایت زویش غیاث فرشتا
بهشتی دلش را در سرقضا کی فرون در عدالت زویش
بنوده چو اوستی در جهان شریعت پناهی که از اجتهاد برافراشت
رایات غزو جهاد ز خون ریزار باب کفر و ظلام ابدیم زین کرد
یا قوت خام ز نور یقین آتش بر فروخت که چون شعده ان ظلم
برعت بیعت بجهاد شمس ابدیم قوی کرد ارکان دین قویم
از دوشد لوی هدی سرشع بر افرونیاد هر شمع شجاعت شجاری
که در وقت کار زنده تیغ چون شاه دلدل سوار ز تاب جهانم
چنگ بسوزد دل عالی بزرگ بپوشد تل سپهر غلام با جلال
نیکو جان

نیکو جان بشکام بهت چو چرخ بلند آمده بعلم و ادب بلند آمده
نیم جهان شاه دارا شکوه بخشش خود را با بنگر کوچک زویش
چنان نور طاعت پدید که خورشید تابان ز غرش چرخ بیخ زد که برکت
دولت کیشیده سپاهی ز چپ و چکر سنانش تن جان ز هر بدین
ز بهان تیز کرد و سپهرش ز تر خدکش که شد دیده و دور چشم غم
شب گشت بر نور بکران شک روز مصاف در راه ز پاکر کوه
چو آن بخت شاهی که گردون پر ناز و خجراتش در ضمیر سلاطین
ایران و توران زبانی ملک عراق و خواقین چپ سرافقت
دخترش بندوبنده دار و خجرات او انداز کار سکنه نشان
که پسر او در آورد عالم تیغ او عراق و خراسان همه سرشام
سپهرش از ضرب تیغش تمام سیما سکند که از عدل او
جهان را بسی زینت و زیب داد چنان عام شد عدل ان سرفراز

که تینوشیند بر پهلوی باز کنیش در منزل اگر خواب زنده خنده
لبیک در می بر عقاب گری می که از لطف اچیان او همه غلغله کشد
خوابان او جهان کس از خود شنیده بود قدر مردم خوش
رفیع چو بر کفش کوهر افشان شود زمین شک در بای غمان شود
هنگام بخشیدن سیم و زر بر دست کند بر فیران نظر بوفتین
بخت جلال دهد ظالم از ابی کوشمال بر ستور نو شرودان
قباه بود عار پس مملکت در بلاد غلط کفتم ای شاه کردون
توان اگر زنده بودی انوشیروان براه تو از سر قدم پاختی
لوی اطاعت بر افراختی ز طور تو اموختی بر بحر ری رسو مجاهد
مختری چو مع شای توبی غایت ترا خود بر ترفیع کجاست
دعای تو گویم که روح الایین با خلاص ایمن کنذاریتین خدا
که این صاعب سخت و تاج که شرع نبی یافت از وی روح رفوز

۵۵
باد ابرود جهان قرن عطایش گمان همان همه صلح عالم
از عدلش آباد باد دل خلق از اچیان او شاد باد
عقد کتای اهل قبول و مرفوع ضمیر میرد قایق پذیرا بر باب بعیرت
و عقول اگر غیر کم بضاعت و حمیر استطاعت را خاک کاه
بر انصاری قایم یوسف ابو نصری از شرفه روزه کار جفا کار و
دخای مردم بوفای شکار که پوسته نفاق و چپ شیه و پشه
آینا پشت کین غلغله و گوشه مخفی اتفاق افتاده بود در دل جان
میگشت و در خاطر چنین میگذشت که مدتی بغایت ملک خلاق تحصیل
سید و که مخرج این علم شریف که مزین است بکات و دقایق لطیف
حضرت امیر المومنین و امام المتقین علیه السلام الغایب علیهم السلام
علیه الصلوة و السلام است شمول بوده و جمع ابواب انرا کما فی
بعل آورده اکنون باز وقت آنست که در می از امور سیاق نظر نماید

تا در چمن روزه کار از هر جنس و خوار جفا نباید کشید تا آنکه بشی در دو عالم
دیدم که شخصی میگوید که عالی مکان پدیده مقام یعنی حضرت شیخ الاسلام
مقرب حضرت باری ابوالسماعیل خواجہ عبدالہ انصاری قدس اسمہ تعالی
روحہ ہو میفرماید کہ تخلص سابق را بر طرف نموده قاضی تخلص اکنون
فیض این اشارت با اشارت نسیم اسرار مساحت خاطر گذر و نمود
غیر مراد کشفان کنز حق و کشف ضمیر را از نو کلی داشت بخاطر حق تعالی
رسید کہ واقعہ اشارت بقناع عتبت و نظر غایات و اشتقاق
اخصرت نسبت کمال این فقیر حقیر مواشتی است چنانکہ در مقامات
حضرت حقانی پناہ ولایت دستگاہ شیخ ابو نصر طبری المتشریف بہ حضرت
کہ جدا این فقیر است نہ کوزنت کہ بنظر کیمیا اثر و تربیت اخصرت
بدان مرتبہ و مقام رسیدہ پس در امری شروع باید نمود کہ نسبت غنودہ
باری بودہ موجب محبت و فراغت برد و مرا کرد و نظام بکلام غیر نظام

۱۰

حضرت ملک غلام غرا سپهر بنمود که تا هر چه بطهور آید بدن قیام و اقدام نماید
این آیت بابرکت برآید که **فَهُوَ الَّذِي أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا مِّنْهُ جَبَلًا مِّنْ أَكْثَرِ النَّخْلِ وَمِنَ النَّخْلِ مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانَتْ وَجْدًا
مِّنْ عُنَابٍ وَالزُّيُّونَ وَالْوُاسِطُوتُ وَغَيْرُ الْمُنَظَّرِينَ** و این آیه را در این باب
و ترجمه این آیه چنانست که در آیه است که فرستاد از ابراز جاب استان
آبی پس پروان آوردیم بآن آب رستنیای هر خری بکل در فرورد
انکه مفصل میگوید پس پروان آوردیم از این آب خری بزمینهای
که از ثم رسته است و پنج و شاخ پیدا کرده پس پروان می آوردیم از
یک گیاهی بزرگانه بر یکدیگر مرکب شده یعنی خوشه و پروان آوردیم از
خرمانان از سگوف و غنچه دی بیکدیگر نزدیک یعنی بر سمحده بزرگ

نزدیک از بسیاری بار و دیگر پروان آیم بوستانها از انکوره پروان آیم
 بآب باران درخت زیتون و درخت انار در حالت که آن درختان بعضی
 بعضی مانند در برگ و نه مانند بیکه بیکه در طعم میوه بعضی نباتات
 میباشد و برخی شیرین و بعضی ترش و بزرگ و بزرگ و بزرگ و بزرگ و بزرگ
 میوه خود را بغایت خورد و پخته و بزرگ و بزرگ و بزرگ و بزرگ و بزرگ
 شکلی و مزه و نفی و لذت در پدید می آید بدینسان که به نیا که یاد کردیم
 نشانهاست بر وجود قادی حیم و کرم و میر که بگردان زمین است
 که شملت بر شادان چنان معلوم گشت که در امر عزت
 شروع نمودن مناسبت و در صحیح مسلم از آن تازه نهال چمن است
 و نژده بجزه بون و خلاصه مرزعه دنیا و آخرت رویت که فرموده
 لَا يَوْسُ مُسْلِمٌ غَرَسَ دُرَّةً زُرْعَةً زُرْعَةً فَيَأْكُلُ مِنْهَا أَنْفَاتٌ
 وَلَا دَابَّةٌ وَلَا شَيْءٌ إِلَّا كَانَتْ لَهُ صَافِقَةٌ وَفِي رِوَايَةٍ

در صحیح مسلم

۵۷
 لَهُ صَافِقَةٌ الْيَوْمَ الْقِيَامُ یعنی هر صاحب دولتی که در چنین
 روزگار که مرزعه داران است نهال دولتی نشاند یا شجره سعادت
 فشانده هر فردی از افراد پستان که از آن بخورد و هر شخصی از اشخاص
 حیوان که از آن تفتی گیرد صاحب از ثواب صدقه کامله باشد
 و در روایتی اینست که مرد را صدقه کامله باشد تا روز قیامت
 و این معنی عبارت از دوام انتفاع و ثواب است بصاحب
 آن باعتبار آن مرزوع و آن مغروس زیرا که هر مرد آن بزر
 مرزوع کرده شود و آنچه از اعضای آن درخت نشاند شود ثمرات
 و نتایج آن بصاحب آن عاید گردد تا روز قیامت و در روایت دیگر هم
 در صحیح مسلم از حضرت رویت که فرموده است مَا مِنْ مُسْلِمٍ نَوَّسَ
 غَرْماً إِلَّا كَانَ مَا أَكَلَ مِنْهُ لَهُ صَافِقَةٌ وَمَا نَوَّسَ لَهُ صَافِقَةٌ
 وَمَا أَكَلَ السَّعْيَ مَوْلَهُ صَافِقَةٌ وَمَا أَكَلَ الْبَصَرَ مَوْلَهُ

یعنی هیچ پهلوان نیکوئی درختی نشاند که اگر هر چه خورد و شود از آن درخت
 مرد و صدقه کامله است و آنچه از آن درخت از آن نیکوخت و رزیده
 مرد مسلمان صدقه است و آنچه در آن و مرغان بخورند مرد صدقه
 کامله است و در خبر دیگر آمده است که هر که در سایه آن درخت بنفعی رسد
 آن صدقه آن بود که درخت نشاند است و در حدیث دیگر آمده است
 که قال رسول الله صلى الله عليه واله اذ امت القیامة فی ملک
 خشية فاعز سبها ولا تلغوا فلیها و انتم موت ثم افاکرو
 انسان حضرت پیغمبر میفرماید که چون قیامت شود و در وقت تو
 جوی باشد آن جوی بر انبشان و مینا ز سایه که سبز شود و از آن
 میوه حاصل شود و کسی بخورد و نفعی از آن بکسی رسد و در مسکوة
 از حضرت سید کائنات علیه افضل الصلوات و الکریمات رب
 که فرموده است من احب الارض امینه فلی فیها اجر و ما

اکمل العاقبة

اکمل العاقبة فیها فهو له صدقه نبی بر کسی
 ایضا کند زمین موات را پس مرد و در آن زمین اجرت از آن بکند
 خوشه چنان و جانوران صحرائی و غیره از آن محصول آن پس آن
 بدین نوع تلف شد و باشد مرد صدقه است و نیز از حضرت رسالت
 پناه صلوات الله و سلامه علیه روایت که فرمود است اطلبوا الرزق
 من حیایا الارض و قطب الاقطاب شیخ محمد الدین
 حدیث پره در رما العباد این حدیث صحیح را مذکور ساخته و در این
 حدیث را عزیزی در سبک نظم در آورده که حضرت طبریزی
 از روایت کن که شنیده شود در طریقت فرض را که صد در سن
 فرمود اطلبوا الرزق من حیایا الارض گفته که بعد از علم
 خواندن بهترین کار را زراعت است و بعد از آن تجارت و فنی
 برینست که چون حضرت ابراهیم علی نبیا و علیه السلام

با برکت خانه کعبه را تمام رسیده گشت الحمد لله که مرا توفیق تمام این عمارت
 سپهر مرتب تر با عزت کرامت فرمودی و در زمان حضرت جبرئیل این
 رب العالمین نازل شد که حضرت حق جل علی می فرماید که گرسنه را
 طعام داده دلی بدست آورده که سبک بجای می آوری انحضرت بدان
 جهت بدی بطعام دادن اشغال می فرموده اند باز چرخ نازل شد
 که حضرت احدیت عزت کلمه و جلال عظمت فرماید که طعام دادن
 مخصوص است بکسی پس در امری شروع نماید که فایده عام باشد پس
 که آن کلام امر تواند بود گشت که آن امر را عینیت که در دنیا عمل را
 جبات و در آخرت موجب در جانبیت به جهت انحضرت بامرند که
 میفرمود و فوائد آن بیکدیگر رسید و حضرت احدیت از این امر از حضرت
 راضی و خشنود گشت چنانکه گفته اند خدای که بدارین سعادت یاب
 و زحمت اندوه فراغت یاب خشنود شود از تو صد و نیکرم این عمل

بدان که در عزت یاب عالم پنجاب بهریت پناه معارف و سنجیده
 اسپر خلیل که گاهی بهریت که سبب بقای عالم چهار خیریت
 سیاست و مهابت ملک و سلاطین که نظام عالم و عالمیان
 بشمشیر است علم علما که موت میان خلائق بکمال نگاه دارند و چنانکه
 تواریخ که کافه خلائق بدان جا میمند بکمال ایشان بار نشسته است این چهار طایفه
 سبب بقای عالمند را چون بحقیقت نگاه کنی بدی که در حقانی نیز بقای
 این سه طایفه دیگر است که اگر عزت از میان برخیزد حیات جزا حیوان
 در جهنم محفل گیرد اما اگر این سه گروه دیگر فرض کنیم که نباشند زنده
 در شدت و رنج باشند با کمال حیات منقطع نشود چون در این باب کمال
 شود محقق گردد که در عزت لیکو تر عرفی است و مرآت است بر شمس
 از محمول در افاضت خیرات جانور آن تواند رسید از هیچ فریده
 نه بندد که در وجود او دردها را پس از دهقان بدین قضیه از اینها

باشد و بنویسد علی قول حضرت رسالت پناهی است صلی الله علیه و آله که
 خبر اناس پس من یسبح اناس یعنی بهترین مردمان انکس است که مردم
 نفع رسد و وقت میرسد که مجموع منافع در آن مندرج است
 در این صفت نزد الله تعالی و بهتر است از جمله منافع زیرا که اگر کسی
 در این کار بودی حضرت خدیجه سیدنا محمد بن عبد الله صلی الله علیه و آله
 آن کار منجم فرمودی و بنویسد که هرگاه چه بعد از این از لوازم بود
 که نمی باشد و توکل می بخند در آن آمده است که روزی
 ابراهیم بنی و امام المصطفی علیه السلام قال علی بن ابی طالب علیه السلام
 و اسلام بقوی رسید که شعار در و نشان در شنید سوال کرد که من
 انتم قالوا نعم التوکلون فقال علیه السلام کلا انهم یکنون
 انهم یکنون اموات الناس با السؤال ان الکلیس الذین
 یبطلون فی الارض و یبطلون و ختم دهم بر سیدانیا

الکلیس

که گساید کشتن با منوکلانیم ابراهیم بنی علیه السلام گفت حقا دروغ میگویند
 ایشان آنانند که مالهای مردم بخورند بخورستن منوکلان آن طایفه اند
 که نمی درز این گسند چشم بر حمت خالق غرور جل دارند پس کار دنیا و آخر
 با مرد و مقامت مشغول شود و درین باب سخن بسیار است و فواید بسیار
 آورد که این عباس رضی الله عنه فرمود که اگر کسی در مرض فوت دست
 کند که از مال من ثلثی بمنوکل دهند آن منوکل و مقامت و این فلات
 میکند بر شرف رزاعت که منوکل دهقان باشد از سلطان
 ملت معطل و در برمان حجت نبوی میزد دل اولیا و جگر گوشه سید
 ایشان فدا و داشت بنی عارف عاقل امام ابو محمد خیر صادق علیه السلام
 و اسلام که دهقان سال خورده بود که لطایف اوقات را با وظایف
 عبادت و طاعت معروف میداشت چون برای غرور بخوار حمت
 عفو بر ستمه الحقت از او واقعه دید که در ریاض بهشت بهشت دنا

تمام بر میگردد از پرسید که این قرب و نزولت که غل افیه جواب داد که عبادت
از من واقع شده بود و بدان امید واری تمام و ششم هیچ یک از آن معقول
درگاه حضرت حق نشد منجر اشدیم که چه سازم ناگاه طبعی پادشاه بنمایند
مهریان جل غنیمت بر آمد که یکی از دوستان باو رستم روز بر کنار غایز تو بگذرد
از روی انصاف و اعتقاد تمام خبر بزمش آرد و دینی که از آن مخلوط بود
گشت بدینست کنایان ترا امر زیدم و این عزت شریف و مقام لطیف
از انجا که بر سر شد نیز نفقت از امام زمان حضرت هجرت صادق
اگر کار بخواه باز درخت یکبار رغایت رازق میشود و اینست یقین
بنایات حضرت خالق اثر و مجاری مذکور است که در زمان سابق روزی
اوشیروان عادل برسم بری بصحرای رسید هر کار کرد و پل حورده
دید که درختی نشاند از او پرسید که چه درختی بنشانی گفت درختی
وزیرتو از او پرسید که کمال ثمرات این نهال در مدت چند سال است

معبود

پرسید صاحب تحریر به جواب داد که مدت سی سال اینال امید مید در برمی آید
و اشغال آن بابل روزه کاری رسد نو شروان از آن دهقان پرسید
که چند سال از عمر تو گذشته گفت مدت صد و پست سال گذشته
که مدت عمر طبعی او شروان گفت نهال نشاندن این بزرگوار صد و پست
سال علامت و نشان رفقت پیوسته این درخت کجا خواهد رسید
پرگفت ای پادشاه این درخت نشاندن من از رفقت نیست
بلکه معیلت است که همچنان که من از درختهای آدمیان پیوسته خوردم
و نتوانم کوفه دیگران نیز از درختان من پیوسته خورند و دیگران کاشتنند
و ما خوردیم ما بخاریم و دیگران بخورند و عادت سپنج اوشیروان
چنان بود که هرگاه سخن نیکی شنیدی کفنی زهی اسپند نوب و خیر
داران او من چهار هزار درم بانگس انعام می فرمودند و اوشیروان
در جواب گفت زهی احسن نیکو کفنی نواب چهار هزار درم به پادشاه

فرمودند بعد از آن پر شیرین سخن در جواب گفت نه پادشاه نمیزنود
که در خمیادیر سیوه خواهد داد خوش رود بر سیوه داد او خبروان گفت
زهی چشمت چهار هزار درم دیگر بهر عطا نموده بهر باز گفت عرب
ترا که در حق در سالی یکبار سیوه میدهد و این در ختمای من در یکسال
دو بار سیوه او خبروان باز گفت زهی چشمت چهار هزار درم دیگر به
انعام فرمود و نازبان بر آب خورد که خرنه من بشیرن کوه این پروانه کند
در وان شد چنانچه افغ المتکلمین و اهل المناقرین افتخار آل طویس است
بدردالدین محمود این بابین رحمه الله مضمون این زیبا حکایت را در سنگ نهم
انظام داده قطعه بیان فرموده اند شهریاران را شنیده بی کرد و بی
شاه کبری کرد سوی پرده افتاد کند پرده حقان چو زبیرن بکشد با او
بنی کوی شفق از غلات با خبر چو زبیرن کوبند نارد کمر از سیال با
نو کجا باید از و بر روزگار خود بهر گفت با خود بهر بر گزشتنا و شما

و کلام

هر که آید گوی که گریه گزشتنهای با خود شاه از وی خوش آمد این سخن گفتار که
یکه از او بهر دی که خود را بشود ز پر گفت از گشت غیری بر سیال آمد
گشت من باری که خود را آید ای خبر بهر شاه کبری باری که بهر خبر
خازنش چون بار اول داد ز بار دیگر من کتان زان پرده حقان چو کتر
صدرا از کبری تو خود پستی برنت پیژ کرده شهر اصد بار حقان و شد
بکره اچنان صبر حقانیت های حمید فر کاتو اتم عمل کرد این حال بهر شاه
طالع بد حال من شد موجب حیران مگر آورده که در زمان حضرت
سلطان ابراهیم رحمة الله علیه باغبانی بود که در بهار بر زمین
بوده و عمر نازنین بهار باغ و بوستان حرف نموده باغ رسانیده
که چمن فردوس نشانش از زینت استجاریه خالص در دیده روضه ارم
کرده بود و از طراوت از بار و از بهار و از حیرت به سینه بوستان خود
نماده در حقان رخکاز کش را حلقه طوسی ظاهر از کلبهای در کجاست فریاد

تج کاو پسی با روی زلفش چون حش رشاد مد پوشش نمود و نسیم
هوایش چون کلبه استاد غنیز فروش محفل درخت جوان بخش از سپاری
نار چون ن پران پشت خمیده و سیوه جلاوت امیرش چون طوای
بشتی بی حرارت نش بر سیده الوان بسوهای رستی و میری در عایش
نازک و نهایت لطیفی نگار و روز که خامه حکمت رخ کاش بر صحرای
فانثا قها حیا و عبا گشته و چون ابد تر کف بر کافیر سیه
بر جوانه چمنای کوی زر کار زره بر خط طرف غوار چون ماه تمام از افق
سیر مینا فام روی کلج بداده سیم آب چون زرق و در این
سببین دلدار امید کرده و بر تک زیبا و بسوی رخت افزای عالمی قیاد
و آمد و از سر شش کوزه های آب حیات با هر چهار جلاب نبات در کوچه
و بصلای طوای بی و دو کابلان بی پر پایه و سور را یکجمله بشیند
چون صوفیان شب خیز بار چنار زرد سر از بخرهای خانقاه ایلج برون

نادر

در روی کرد آتش دل درد آلود عاشق ترا از همراه نشان آینه داده
آنچرخ بی نظیر که دست قدرت وصف جلالش را بر طبق بقا نهاده
و صفای میزینا از ششاشن وقفه رتب داده اما چون لب از زربان
خندان و حر فاعلان نظیر آب دذلان برای امتحان کردن در کار
نکته و حس پادشاه در مار شفا لایق آب که زبان بر لب نشیند
احسن لب از وی بکمره زرد لایق بر آب با رخ زرد و خرم شادمان
طبع لغایت لطیف در پنا بر سید و بی شست و زنده سیه و بوی
نزدت و کما و توت پودانه با و سیر لغایت لطیف و در دانه در شش
لاب روی همه با القه قریف باغ پر به نظیر اطراف و انکاف عالم
شتر شده بود هر کس از باغ و بوستان پرده حقان مثال بطریق
استدعا ستانید بهر محل که میکاشت چون پرده حقان حکم حضرت
سبحان از برای غرور امثال کرده بکار رحمت رب غفور بخت

در هیچ پستان نیست نیاید گشت آن کلام بارغ تواند بود خواب داد
 که نال اخیان در پستان جنب نشاید ناله میگوید به بروی
 رختان و گرمی تابستان در و تعرف شوند که چون آن صاحب
 دولت خواهد و باغبانیت متاخریافت و عاقل و آتی خیال میبرد این
 بارغ لطیف و منزل شریف مقام این خواهد است فردا نیز در ریاض
 بهشتین آن دولت پر افراد گردان چون شب در آمد خواب در آید
 که باغ رسید به غایت و لکشا و روضه دید بسیار خوش هوا در پستان
 همه بالا کشیده بر پستان میوه های خوش رسیده ز باغ درختان میروند
 نازوان گشته ترغان خوش آواز شخصی طبعی از میوه های بطیف صیده
 پیش آورد هر سید که از کلام باغبانیت این میوه خوش که چون صراحت
 گفت از آن نیست روزی که از راه را خاصه نه باغ خود برده بودی
 و ترادعای بگر کرد و نیز دعا بر نشانه اجابت رسید و خوشی این باغ تواران
 و شنید پس در و نیار ز غمت نمودن و درخت کاشتن را بر جمیع صنایع مقدم
 باشد که باغ دنیا و آخرت بدینا عاقلانه هم کار بعضی هر کل باغ بهشتی است

از اکابر تامل و فضلای روزه کار در باب علم فطرت که عبادت
 از اعتدال و مراشتن معانی لطیف بخاطر شرف گذرانیده فواید
 بیان فرموده اند بدایت مرتب تر یا زنت قطب الاقطاب
 ساکن طریقی رب الارباب جمع العلم الباطن و الظاهر و المحضی
 و النیب الظاهر عما مکان سید مقام یعنی حضرت شیخ الاسلام
 پیر مدبره انصاریان روح البروج اخیان مقرب حضرت باری تعالی
 عبد الله الضاری قد سره فرموده اند که کار نماز است و بهشت در کمال
 دامن نیست و چید کری غیری همین کلام را در سبک نظم آورده
 شرف انظام داده گفته است از دار بقا خواهد اگر با خبری بگذر
 در خیال و بدعت و عید کری زمین دار فناء را نه مقصود بود کار است
 نماز و بهشت پیش بر کری و نیز اخفرت درین باب رباعی فرمود
 در کوشه فکر کوچه حاصل کن و رکعت نیاز خوشه حاصل کن
 در کشته رباط و در غافل نشین ره در پیش است توشه حاصل کن
 قطب الاقطاب منظر الالطاف رباط منظر امانت سبحان شرف

اسرار لیت مہبط انوار حقیقہ شیخ الاسلام احمد رضا قدس سرہ
 سرہ الہامی چنین مشہور است کہ در زمان آنحضرت خواہنما زکات
 بود کہ مال بسیار فراموش آوردہ بود و اشرف اوقات رابطات
 و عبادات مہر و مینہ است و او را مرض ضعیف روی نمود بباطل
 عہد و نہ کرد کہ چون حضرت پروردگار جل جلالہ او را از مقام عہد
 و نزل من العرش ما ہوشا و وحشت نمودن شفا حاصل گشت و نماند
 ہزار خانہ و ہزارہ و رضائی حضرت جی سجانہ تعالیٰ یاد کرد کہ فرمود کہ
 انجا ساکن بود و بیست و شش عبادت ملک عظام مل ذکرہ مشغول شد
 و چون مرض او بسبب مہل شود خبر یافت کہ جمعی اموال او را برسم
 تجارت کہ بآب جلی و خطای بردہ اند قطع الطریق تر راہ زینیان
 گرفتہ آن اموال را بردہ اند خواہنما تجارت بہ سازد و این نوع عہد
 و نزدی کرد چون بہر شد شی بہر گاہ قاضی الحاجات از غزو نیاز بنا
 کہ بار خدا با مرا غریب صورت دیت دادہ تو بار کہ کار من کن در وقت
 کہ شخصی بدو میگوید کہ چون اموال ترا از روان بردہ اند و غایب شدہ

درون

در عرض ہر خانہ درخت تو نشان کہ قیامت تو ایان بردہ کا
 تو عاید کردہ اند و خود و فکرہ باشی خواہ چون سوار شد بنادی تمام
 فکر درخت کاشان نمود و در محاط آن میگوشتہ نابہر بردارند و
 از آن محوطہ و ہر یک کشن و ہر عاواہ نیز حاصل شد ای دل چہ
 اہل میطلی و زرب غنور نفرت میطلی مشغول غار و غایت
 باش بدم چون افرکار رحمت میطلی حضرت جلالی شفا حاصل شد
 مظهر آیات البی مظهر نکات آفتابای قدوہ فصحاء و زکاء کار نادرہ غرقا
 ادوار عبودی کلام سخن نظام حکیم گرامی دوام اہل و حقیقہ والدین سبح
 قدس اللہ تعالیٰ شیخ رشید الغائب علینا فتوحہ در باب زراعت نمودن
 پردہ جان و دوست بآب و بی سامان و بہ بخار رسیدن حضرت سبحان
 علی بنیا و علیہ السلام و تعب نمودن آن اہانت اہل ہرانا ربان فرمود
 روزی از آنجا کہ فراغی رسید با سیمیان بکراغی رسید مملکتش خراب شد
 تحت بحرین کشیدہ نماند و بہ ہنوی کہ دلش از گشت بزرگواران پلادہ
 خانہ رشت غلہ پر دمنہ در غلہ ان عدم انداختہ دانہ نشان شدہ ہر گوشہ

کشته زهر دانه از دوشه پرده آن دانه که چنان کشاد منطبق مرغانه رسیان
 گفت جان مرد شوی بی بر زرد کین قدرت بود بیا چینه دام نه دانه فشان
 با جوشی مرغ زبانه کن پیل لندی کل صحرانهار آب ناری جوی دل
 کرم پیراب زبانی ششم زمان یک ششم چه بر دوشتم تا تو در این مرز دانه سوز
 کشته بابت آردی بروز پر بدو کنت مرغ از غروب غایع از زهر آت کما
 با ترو با خشک مرابست کار دانه زمی بر دوش از کرده کاسی ایست غیبت
 پیل مرابست بر کشت من نیست غم ملک دولاب مرا ندیم این دار کشت
 اگر نشارت بگویم میدهد دانه یکی مقصود میدهد دانه با ناری ششطان
 نازیکی مقصود آید بیار دانه شنبه بیاید بخت تا کرده خوشه کشاید دیت
 قطع التکلیف دانه للتاخرین افشار ال طویس ایبر سید بدر الدین
 محمود این بایین رحمة الله درین باب نیز فطوحه چندیان فرموده اند
 ضعیف کیمیا اگر خدای با تو گویم که جیت اکبرش کیمیا میخند بقلاده
 نیست تو فربو جو تعقیبش بر ترا کنج و سیم زر باشد من گویم که جیتش
 ده حایت پشته کرفان باش تا بلقی که جیت تاثیرش از فواید کاندیزان

فردم

از دوشه جوی زبانی آن که مرغانه موسوم است و جوی نو نه بارت که ده
 به ما چون که بهمارت خاشاه مرمت در پرده مذکور شغل شد و اخیر کرد که دوشه
 از مواضع بلوکات که اسپاب مرغوب داشته باشد و در آن شنبه باشد پدا
 پاشته و قف بر بقیاع مذکور نمایند که جمعی از عایان نری میروم بقرا
 از ر و در داشته اند که اندک اندک دارد و از آن آب غریخته و توپ
 مزروع میشود فاما کنجایش آن داد که اگر نمر که در رابر کس باشد
 آب از این پیا یان میتوان برد و آب داغ تمام میشود و عایاد طلب تا
 رایت تمام نمود و اسپند عای اکثر که اگر راضی شود نمر که در رابر
 پاشته آب را به پیا یان برده کرم حضرت انس چنان پیوسته است
 و آب با جوش پیلان شود با شاد این نهر شریک شیم بر عایاد جویان
 که تو باد شای و یا بریم حدان نذریم که با تو شراکت کنیم چون جوی رکنی
 چهار دانگ ملک تو دو دانگ ملک باشد بنابران حضرت
 از و بهر غیبت ملال که غیر برادران مدعی نبود در عرض سپیدی می کرد
 باز کرده قریر تعاری رابر خانقاه جدیدی و بدلار ابر بر سه غیابیه و

و ده مرده آب از جوی مذکور در پایان پل با یکدیگر نرسیده است
 جهت عامه سلبین که با نردون بلده هرت رود نیز وقف کرده است
 حجر طاحونه بر آب مذکور و ابرس آخر نیز وقف بر مدرسه غیاثیه مذکور
 نموده و طول اجین مذکور مشهور است بدین اسپای از طاحونه بر
 و طاحونه خاصه و طاحونه دارام و طاحونه محله و طاحونه میرور
 و طاحونه پایان تلاب که بروی انجیل بسته اند که آب ده مرده مذکور
 بشهر میرود و طاحونه سر کوچه باغبان مشهور میرابا و در سپه ^{سپه} و غیر
 و سبجایه فوت شده و ایام حکومت او نیست و و سال بوده و در
 مسجد جامع مذکور بهلولی حضرت سلطان غیاث الدین مذکور است
 و در تاریخ پسند آتی و ثنینه و سبجایه سلطان عادل کامکار آینه
 رحمت کامکار برورده که حضرت ملک جهان بن حضرت مرحوم
 ملک غیاث الدین محمد کرت مذکور بعد از قتل برادر خود ملک خضر
 حاکم راه شده و در سپه ^{سپه} و ثنینه و سبجایه که حضرت سلطان
 مرحوم سلطان ابوسعید خاندانه فوت شده خطبه بنام خود خوانده

نقد

کمک عدالت و رعیت پروری سپاه او نیز مشهور است تعمیر و قوت
 مسجد جامع مذکور به نرسعی تمام نموده و در سپه ^{سپه} و سبجایه
 و فاتیفت و ایام سلطنت او پی نرسایک بود و مدفن او در
 جنبه مسجد جامع مذکور بهلولی پدر او حضرت ملک غیاث الدین
 بر ما آنکه روزی جمعی از بزرگان حضرت ملک چنین جهت بدستوری آب
 مواضع جوی نوخیزان با نرد خواجه آمده بودند که میان نزاران
 قاعده مقرر نیست و آب را هر کس میخواهد می برد و لا نام کی از
 امرای خود را از دانشجی اسپدای مولانا نظامی الدین محمد البرم
 مذکور که بزرگ و مشارالیه بود و معتقد فیه و معتقد طلبه زمان خود بود
 و پنهان نزد حکام و سبجایه کال انظر القاطع فرستاد که اگر در
 رما با بلوکات مذکور و قاعده مقرر فرمایند که هر کس خواجه خود را را
 برد و جاده ایشان بهیت بری باشد مناسب است انجاب قهر
 هر موضع که بکنایش زراعت میشود و گزرا نهار و آب را در حق
 فراخور آن مرد جوی مذکور ده و طاحونه مرد جوی را که قلم

برسیج ده خانه آب قرار داده چنانچه بالا آب شش نماید و پایین آب
 بر یکسوی جوی چهار خانه و میان آب شش خانه و پایان آب شش خانه
 قاعا پایان آب را بدان معنی کرده تا ضرورت نباشد قلب نمیدند
 و آب نیز تر قیست نمایند و ملاحظه آن نمایند که در جوی هر جا آب دم
 میفرستد باشد از هر مرد جوی که آنجا قلب نمیدند یک خانه کم کرانند
 هموار آب باشد و آب بدستور تقطیع در آید و هر خانه آب را در طول
 و عرض یک بند پراگشت ایهام اعتبار کرده اند چنانکه گفته اند **قلع**
 پس قلب سیزده خانه شش **پ** به توکان بود از روی چاب **پ**
پ چهار خانه بود در بالای جوی **پ** شش میان آب شش **پ** میان آب **پ**
پ آبست و ملاحظه عرض هر خانه **پ** بند اکت از روی جواب **پ** که بدای
 بند او ملازم ایهام **پ** پنج دانگ که در کار باب **پ** لیکن از فرق جوی
 تا میان **پ** جو جو آمده زیاده ناشش **پ** و زیاده **پ** شش خانه
پ طوطا و اضافی بر ابواب **پ** بعد از آنست آب **پ** میان جوی که بدتر
 بر نه الو ابواب **پ** بر همین رفه اند استادان **پ** توهای نمک را که در **پ**

اینها

دستور و قاعده آبست که اول کز ترا کنار را تخصیص بزند نه فرق
 بالا آب و میان آب توان نمود و در قلب بین ملاحظه نمایند
 که از چهار خانه که بالا آبست چون میان آب برسد شش نمیشود
 و آن دو خانه را که زیاده میشود قیست کرد جوی بالا آب بر نیز تر
 زیاده نمایند و میان آب را نیز همین دستور عمل نمایند و پایان
 آب نیز تر قیست میشود و هر جا که نیز تر نمیدند ملاحظه نمایند که چند تر
 آب به پایان خواهد رفت که نیز تر را بر هر مرد جوی هر مرد قیست
 فراختر مرد جوی هر موضع را چهار بار نیز تر باید که میزان بسته
 و روی جوب هموار باشد که آب یک دستور در و در جمع امور
 امری از قلب و نیز تر بیستی مشکلت نیست باید که باقی عمل بر
 و بقای پس و تمییز عمل نمایند که قوت و جوی بسیار میشود و نمیداند
 که فشاری تا آبست و خانه آب را بنیست رقبه مزروع یکدانه
 آب و میان و پایان که در سپهران آب بهاری **پ** و در هر جا
 رفته آب بخورد و قرار داده اند چنانچه بالا آب که چهار خانه کرده

این ششاد جریب و میان آب که شش خانه و کرده است پنجاه
 و پانزده آب که شش خانه و کرده است بی جریب و از جانب
 اخلاص بنامی علامت العلل کماله شرح جینا مشهور است که فرموده اند
قطعه را نمی رسد مرده نزد دهقان **ما** جریب وی صد و شصت است
 زینان از بالای جریب مرسیا و ششاد **ما** ششاد میان و پی پانزده
 ششاد شش جریب از اول جریب دهم دفعه تا آخر یکسان اگر
 از آب خواهی بهره یاب **ما** دهم باشد زینان در پنج او **ما** لیکن
 دستور چنانست که از ششاد جریب بالا آب مرتبه مرتبه کم نمایند
 چون میان آب رسد پنجاه جریب شود و پنجاه جریب میان آب
 چون به پانزده رسد بی جریب شود و در عاقله از بالا جریب هر چند
 پانزده میرود خانه آب زیاده شده جریب کم شود و سبب آنکه در هر دو کم شود
 و در زمان حضرت پادشاه مرحوم مغفور سلطان از حیدرآباد اندامه برآمدند
 دو بار باد بسیار **ما** غلبت بر روی شش ندیده جناب شش از موضع مریض
 بلوکات و ولایات نواحی رسیده قلع و قمر را به سوز و قحطیه قدیم

۱۰

بسته بود و چنانچه حال **ما** دستور العمل میرا بان بهانیت در مرد جوی
 بلوکات و ولایات مذکوره که قرار داده بدین جهت که تفصیلی پانزده
 و جلالت بلوکات بهشت نفر و نشان دو ان و تیزان **ما** جریب
ما ششاد شش جریب از اول جریب دهم دفعه تا آخر یکسان اگر
 از آب خواهی بهره یاب **ما** دهم باشد زینان در پنج او **ما** لیکن
 دستور چنانست که از ششاد جریب بالا آب مرتبه مرتبه کم نمایند
 چون میان آب رسد پنجاه جریب شود و پنجاه جریب میان آب
 چون به پانزده رسد بی جریب شود و در عاقله از بالا جریب هر چند
 پانزده میرود خانه آب زیاده شده جریب کم شود و سبب آنکه در هر دو کم شود
 و در زمان حضرت پادشاه مرحوم مغفور سلطان از حیدرآباد اندامه برآمدند
 دو بار باد بسیار **ما** غلبت بر روی شش ندیده جناب شش از موضع مریض
 بلوکات و ولایات نواحی رسیده قلع و قمر را به سوز و قحطیه قدیم

۱۱	۱۲	۱۳
اوران اردو رخنه	بزوان اردو رخنه	بلخ ماسان اردو رخنه
دوازده نفر	شش نفر	چون نفر

غریب در دود و دود بلند فرید ناله کرده از دشت ریشه شش نفر	چاره از قلب شش نفر	نورین غلام از قلب فصلی و جعفر
نورین سفل از قلب چهار نفر	تر خاک از قلب هشت نفر	سردستان شش نفر
لمبه آب سردستان دو نفر	کار بالا از قلب هشت نفر	کاره و سبلی چهار نفر
کاره سفلای نیم برده کز چهار نفر	عقاب عاق شش نفر	غزان علی از قلب هشت نفر
غزان سفل از قلب شش نفر	چوبه غزان از قلب شش نفر	مکان زهر زاده ای و خطه و مکان و دشت و دشت و دشت و دشت هشت نفر
کرد اسب و نفر	فرز زاده و غزه از قلب هشت نفر	فرز زاده هشت نفر
ایلیان علی چهار نفر	ایلیان سفل په نفر	حوض چهار باغ دو نفر

[illegible]

سینید جهان در کفر
و نفخ چنانچه
نوشاد و خیر بر در
چهار نفخ
را عال
چهار نفخ
عقل
چهار نفخ

موسسه‌ای که به تدریس در این شهر مشغول است
بهشت نوری

م	م	م	م
سید که فاضل است	عرب	خراندق	به استخوان
بزرگه ذوق برود	پهنه	کنیف	و نق

چهارشنبه ۱۳۰۰ هجری قمری

کشف بر کتب
 و کتب مشهوره
 کلا و مثنوی اب و در اراک و در
 از سر اسباب و در بحر و در
 کشف
 و در اسباب و در بحر و در
 کشف

روز شنبه و در فصل بهار که در آن روز
در خانه از پدر بزرگم یادگار

چیت تا پرتنه بسیار شاه **علی شاه** و قهر از فریبان که در پهلوان
سیاهوشان برآید و تا نرسد مر **و قهر از فریبان**

از سر ز میوه ن آفتاب نه پادشاه در بهار زمانه

میرا بانه بر یک نفر نهد میباید که بعد از این برز و کسب میباید

و بنده با ششست نفر خود و دو تن دیگر و پسر از طو اصابی بر کعبه حج و زیارت
نیز و سفر قلمی ده دینار نیز در خفا صد و نه ماه دینار هزار و در عونی

از شکوه این معجزه از در بنار بر زمین پاشیده اند

نشین از دوازده قد و یک کمر خفته
ده نفر

مبارک خاتون سوریہ کوٹہ جہانگیر فریاد کندی

بسم الله الرحمن الرحيم
 بسم الله الرحمن الرحيم
 بسم الله الرحمن الرحيم
 بسم الله الرحمن الرحيم

بابان در ملک میان و بیرون در ملک محمد بیگ
بنم نغز بنم نغز بنم نغز

[illegible]

وَمِنْهُمْ مَن يَخُصُّكَ فِي الْبَيْتِ وَفِي الْمَدِينَةِ وَفِي الْأَنْدَلُسِ وَفِي الْأَزْدِ

ناتو محمود بن محمد در سفینه قلندر یکنو فقره کینو
و نف کینو و نف کینو و نف کینو و نف کینو

بازار خان قوام علیه السلام در مسجد خان قوام علیه السلام

مردم
بهم
بهم
بهم

بدرا باد که از پشت در بر زده
جرا میبود صد دما و پشت خود در زده

اینکه در مقام و در هر دو در

[illegible]

نیز عریضها **۱۲** **۱۳** **۱۴**
 عاوردان و کنگه و فواید **۱۵** عاوردان و کنگه و فواید
 هست و شش نفر **۱۶** دوازده نفر **۱۷** هجده نفر
 جو سفید روان و زیاده که عظمه از دوزخانه و در پهلوی سیاه
 جدا میشود و در پان فرجه کنگه و در نرته پیشو
۱۸ هست نفر و یوب **۱۹** نفر و نیم بعد سه نفر نرته کنگه
 فرجه نرته که در سه سباز فرجه جلا الدین و نیم فرخنده نرته میشود
 هفت نفر و نیم از فرجه نرته و سه نفر داخل سفید روان است
۲۰ نرته کنگه **۲۱** کنگه ای که در فرجه نرته و سفید روان است و نیم
 سح نفر **۲۲** سفید روان
۲۳ بلوک **۲۴** و او را که بخند و چارده نفر است نیم است بوش
 جو فرجه نرته بر ابانه مع ایک و شنبه یا صد و ده نفر کنگه
 غوما مفرد بر مواضع کند نیست و چارده نفر بند و دوسه
 از خط ایمن بر یکصد و بیست و نرته و از فرجه بر کنگه و از ده و نیا و نیم
 نرته **۲۵** جو را و الله چاه و فرجه نیم **۲۶** کنگه از دوزخانه چار کنگه
 کنگه

۱ **۲** **۳** **۴** **۵**
 او دان و کنگه از نرته **۶** چاکران **۷** اداان **۸** کنگه
 هست نفر **۹** شش نفر **۱۰** شش نفر **۱۱** کنگه
۱۲ **۱۳** **۱۴** **۱۵** **۱۶**
 چاکران **۱۷** شش نفر **۱۸** شش نفر **۱۹** کنگه
 چاکران **۲۰** شش نفر **۲۱** شش نفر **۲۲** کنگه
۲۳ **۲۴** **۲۵** **۲۶** **۲۷**
 چاکران **۲۸** شش نفر **۲۹** شش نفر **۳۰** کنگه
 چاکران **۳۱** شش نفر **۳۲** شش نفر **۳۳** کنگه
۳۴ **۳۵** **۳۶** **۳۷** **۳۸**
 چاکران **۳۹** شش نفر **۴۰** شش نفر **۴۱** کنگه
 چاکران **۴۲** شش نفر **۴۳** شش نفر **۴۴** کنگه
۴۵ **۴۶** **۴۷** **۴۸** **۴۹**
 چاکران **۵۰** شش نفر **۵۱** شش نفر **۵۲** کنگه
 چاکران **۵۳** شش نفر **۵۴** شش نفر **۵۵** کنگه
۵۶ **۵۷** **۵۸** **۵۹** **۶۰**
 چاکران **۶۱** شش نفر **۶۲** شش نفر **۶۳** کنگه
 چاکران **۶۴** شش نفر **۶۵** شش نفر **۶۶** کنگه
۶۷ **۶۸** **۶۹** **۷۰** **۷۱**
 چاکران **۷۲** شش نفر **۷۳** شش نفر **۷۴** کنگه
 چاکران **۷۵** شش نفر **۷۶** شش نفر **۷۷** کنگه
۷۸ **۷۹** **۸۰** **۸۱** **۸۲**
 چاکران **۸۳** شش نفر **۸۴** شش نفر **۸۵** کنگه
 چاکران **۸۶** شش نفر **۸۷** شش نفر **۸۸** کنگه
۸۹ **۹۰** **۹۱** **۹۲** **۹۳**
 چاکران **۹۴** شش نفر **۹۵** شش نفر **۹۶** کنگه
 چاکران **۹۷** شش نفر **۹۸** شش نفر **۹۹** کنگه
۱۰۰

۱. کواش چرخ از بر زنه خواجہ محمد عالم که داخل کور تو تکان که از زنه خواجہ
 سح نفز نیم سح نفز نیم سح نفز نیم سح نفز نیم سح نفز نیم سح نفز نیم سح نفز نیم سح نفز نیم
 ۲. زنگان و قلب هر یک قلمش از بر زنه زنگان زنگان قلب هر یک
 زنه وار نیم نفز جدا میشود یک نفز و نیم سح نفز سح نفز
 ۳. غاما که زنه علیحد دارد ستران و کرکال و در بود که از زنه غاما جدا میشود
 یک نفز و نیم و آب مواضع مذکور مخلوط است پست نفز
 ۴. خیزان کرکال بر بود غاما آب در پنج روز به ستران و بر بود
 هست نفز ده نفز
 ۵. میرند و چ روز به کرکال و از فیم لایام این دستور مقرر است
 جرمش با لایو با بان انبار است علیحد است موت نفز
 ۶. و میرا با نه میبندند فاما مرد و چ روز به و اجراجات
 میبندند بلوک توران و تو نیان است نفز میرا به یک نفز
 ۷. ده غمر غله مناصف مع و هیک دره قروار غله مناصف جت علفه میرا با نه
 و دستور که از طواصین بر یک جرمه و پگاه و بنا بر یک و سرفلی و دوازده
 و نیار و نیم بر زنه جرمه خنی و هیک بدین موجب ملایم است از زنه صا
 جرمه بر نفز

۸۵

۱. کجا باد از زنه آب بر میدارد کوش قبول از زنه کوش عاصه از زنه
 یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز
 ۲. تو میان از زنه پوستین از زنه توران از زنه رنده غاما
 چهار نفز یک نفز سح نفز پنج نفز
 ۳. حید خان علی رفیعان بلوک غولمدان و پستان سی و پنج نفز
 سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز
 ۴. میرا با نه مع و هیک بر یک نفز صد و ده غله مناصف و ده قروار غله مناصف
 جت علفه میرا با نه و دستور از طواصین بر یک جرمه و پگاه
 ۵. زنه وار سرفلی و دوازده و نیار و نیم بر زنه جرمه خنی و هیک بدین موجب
 خوران از یک جرمه جا و برسی از یک جرمه غاما خنی که در میان قریه
 سح نفز یک نفز چهار نفز و نیم نفز
 ۶. زنه یک کوزه که زنه علیحد شود خواجہ غمر غانه که آب و ستران کنار و تو نیان کرکال
 و زنه آن بهر زنه غاما جدا میشود ستران خواجہ مواضع مذکور بهر
 و بن و اجسات سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز
 ۷. و سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز سح نفز
 ۸. کار و نیم که زنه آن بهر دکنه مذکور است شش نفز یک نفز سح نفز
 چهار نفز

کجا باد از زنه آب بر میدارد کوش قبول از زنه کوش عاصه از زنه یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز یک نفز

مرد **مرد** **مرد**
 قریب ارجل **مرد** **مرد** **مرد**
 پنج نفر **مرد** **مرد** **مرد**
 قتی باد کسان شهر به بل سالار

مرد **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 تلامه علیا **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 دو نفر **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 بران قریب

مرد **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 کلان **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 سرخ **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 قتی کس **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**

سرخ بران به قرار یک نفر شست من غنم من و برقی دو از ده نفر دنیا را
 و جزه دراز **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 شکید بان **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 چهارده نفر **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**

مرد **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 شکید بان **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 چهارده نفر **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 چهار نفر **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**

مرد **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 شکید بان **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 چهارده نفر **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 چهار نفر **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**

مرد **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 شکید بان **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 چهارده نفر **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 چهار نفر **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**

مرد **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 شکید بان **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 چهارده نفر **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**
 چهار نفر **مرد** **مرد** **مرد** **مرد** **مرد**

بسم الله الرحمن الرحيم